

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்நூல் வெளியீடு

Srila Sri Kasivasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avergal
Tiruppanandal Mutt Endowment Publication

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு

இரண்டாம் பகுதி

(8 - 12 திருமுறைகள்)

ஆக்கியோர் :

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்

துணைப்பேராசிரியர்

தமிழாராய்ச்சித்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

1969

7

தஞ்சாக மூவுலகும் ஆண்டு தலையளித்திட்
 டெஞ்சாமை பெற்றிடினும் யான் வேண்டேன்--தஞ்சங்
 கரத்துண்ட கண்டர் தம் ஒற்றியூர் பற்றி
 இரந்துண் டிருக்கப் பெறின்.

என்ற திருவெண்பாவாகும். காடவர் கோனாகிய இவ்
 வேந்தர் பெருமான், தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் அரச
 பதவியினைத் துறந்து இறைவனைப் போற்றியவரென்பது
 இத் திருப்பாடலால் நன்கு புலனாதல் காணலாம். பல
 யுகங்கள் அரச பதவியில் வீற்றிருந்து பெறும் எல்லாச்
 செல்வங்களையும் இறைவனது பொருள்சேர் புகழ்ப்
 பாடலைக் கேட்டு மகிழுங் கண நேரமே விளைவிக்க வல்ல
 தென்பதை,

நூற்றனைத்தோர் பல்லாழி நுண்வயிர வெண்குடைக்கீழ்
 வீற்றிருந்த செல்வம் விளையாதே--கூற்றுதைத்தான்
 ஆடாவங் கச்சா அரைக்கசைத்த அம்மான்றன்
 பாடரவங் கேட்ட பகல்.

என்ற பாடலில் ஐயடிகள் வியந்து போற்றியுள்ளார்.
 இதன்கண் பகல் விளையாதே எனக் கொண்டு கூட்டி, விளையாதே என்பதற்கு விளைக்கவல்ல தல்லவா? எனப் பொரு
 ளுரைத்தல் வேண்டும். ஈண்டு பகலென்றது 'நடுநாள்
 யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்' என்புழிப் போலக் கணப்
 பொழுது என்ற பொருளில் வழங்கியதாகும். இறைவனது
 பொருள்சேர் புகழ்ப்பாடலைச் செவி மடுத்தலில் ஐயடிகள்
 காடவனுர்க்குள்ள தணியாக் காதலை இத் திருப்பாடல்
 இனிது புலப்படுத்துதல் காண்க. இங்ஙனமே கேடத்திரத்
 திருவெண்பாவாகிய இப் பிரபந்தத்திலமைந்த ஒவ்வொரு
 பாடலும் இப் பிரபந்தத்தைப் பாடிய ஐயடிகளது உலக
 அநுபவத்தினையும் அவர் பெற்ற மெய்யுணர்வின்னையும்
 ஒருங்கு விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன.

4. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

கார் கொண்ட கொடைக் கழழிற்றறிவார்க்கும் அடி
 யேன் என நம்பியாருராரற் போற்றப் பெற்ற இப்பெரியார்,
 தம் தோழராகிய நம்பியாருருடன் திருக்கயிலை சார்ந்தவ
 ரென்பதும், பாணபத்திரர் பொருட்டுத் திருவாலவாயுடை
 யார் பாடியருளிய திருமுகப்பாகுரத்தைப் பெற்றுப்

பரமனையே பாடுவாராகிய அப்பாணர்க்குப் பெரும்பொருளை வரையாது வழங்கியவரென்பதும், தொண்டை நாட்டில் இராசசிம்மபல்லவனும் பாண்டி நாட்டிற் கோச்சடையன் ரணதீரனும் அரசுவீற்றிருந்த காலமாகிய கி.பி. 670—710ல் மலைநாட்டையாளும் வேந்தர் பெருமானாக விளங்கியவரென்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றன. இவரது வரலாறு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாற்றுடன் பிரிவின்றி இணைந்துள்ளது. திருத்தொண்டர் புராண ஆசிரியராகிய சேக்கிழார் சுவாமிகள் சேரமான்பெருமாள் நாயனார் புராணம், வெள்ளாளன்ச் சருக்கம் என்ற இருபகுதிகளிலும் இதனை விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பாகிய தமிழ் கத்திற் குடபுலம் எனப்படும் மலை நாட்டிலே கொடுங்கோளுரிலே படைப்புக் காலந்தொட்டு நிலை பெற்றுவரும் சேரர் குடியிலே சேரர் குலமும் உலகமும் செய்த பெருகுதவத்தின் பயனாகப் பெருமாக் கோதையார் என்ற புதல்வர் பிறந்தார். அரசு குமரராகிய அவர், மண் மேற் சைவநெறி வாழ வளர்ந்து, முன்னைப் பல பிறவி களிலும் பெற்ற பேரன்பினாற் கண்ணுதற் பெருமானாகிய சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளையே பரவும் கருத்துடைய ராயினார். தமக்குரிய அரசியற்றொழிலை விரும்பாமல் திரு வஞ்சைக்களமென்னுந் திருக்கோயிலையடைந்து சிவபெரு மானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்துரைதலை விருப்பினார். உலகின் இமல்பும் அரசியல்பும் உறுதியல்ல எனவுணர்ந்த அப்பெருந்தகையார், நாடோறும் விடியற்காலத்தே துயில் நீத்தெழுந்து நீராடித் திருவெண்ணீரணிந்து மலர் கொய்து மாலை தொடுத்தமைத்துத் திருவஞ்சைக் களத் திருக்கோயிலில் திருவலகும் திருமெழுக்குமிட்டுத் திருமஞ் சனங் கொணர்ந்து இறைவனுக்கு நீராட்டி, முன்னை அரு ளாசிரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாட்டினை ஒரு நெறியமனம் வைத்து ஒதி அருச்சித்து வழிபாடு புரிந்து வந்தார். இங்ஙனம் நிகழும் நாளில் மலைநாட்டையாட்சி புரிந்த செங்கோற் பொறையன் என்ற சோவேந்தன் 'வையமுந் தவமுந் தூக்கின் தவத்திற் த ஐயவியனைத்தும் ஆற்றுது' என்ற உண்மையையுணர்ந்தவனாகித் தனது அரசு பதவியினைத் துறந்து தவஞ்செய்தற் பொருட்டுத் தவவனத்தினைச் சார்ந்தனன்.

இந்நிலையில் அரசியல் நூல் நெறியில் வல்ல அமைச்சர்கள் சேர நாட்டின் அரசியல் நலங்குறித்துச் சில நாள் ஆராய்ந்தனர். பண்டைச் சேர மன்னர் மேற்கொண்டொழுகிய பழைய முறைமைப்படி அந்நாட்டின் ஆட்சியுரிமை திருவஞ்சைக் களத்திலே திருத்தொண்டு புரிந்துவரும் சேரர்குலத் தோன்றலாகிய பெருமாக்கோதையார்பால் நிலைபெற்றிருத்தலை நன்குணர்ந்தனர். திருவஞ்சைக் களத்தையடைந்து பெருமாக்கோதையாரை இறைஞ்சிப் போற்றினர். 'தொன்மை மரபின்படி இம்மலை நாட்டின் ஆட்சியுரிமை தங்குள்பால் அமைந்திருத்தலால் தாங்களே இம்மலைநாட்டினைப் புரக்கும் வேந்தர் பெருமானாக முடிசூடி ஆட்சிபுரிந்தருளுதல் வேண்டும்' என அவரைப் பணிந்து வேண்டினர். இந்நிலையிற் பெருமாக்கோதையார் 'மேன்மேலும் பெருகும் இன்ப மயமாகிய சிவத்தொண்டுக்கு இடையூறேற்படும் நிலையில் சேரநாட்டு ஆட்சியுரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி இவ்வமைச்சர்கள் என்னை வற்புறுத்துகின்றார்கள். எவ்வுயிர்க்கும் அன்பு செலுத்துமியல்பினதாகிய இச்சிவத் தொண்டிற்குச் சிறிதும் தடை நேராதபடி அடியேன் இந்நாட்டையாட்சிபுரிய இறைவனது திருவருள் துணைபுரிவதானால் அப்பெருமானது திருவுள்ளக் கருத்தையுணர்ந்து நடப்பேன்' எனத் தம்முள்ளத்தில் எண்ணிக் கொண்டு திருவஞ்சைக் களத்திருக்கோயிலிற் புழுந்து இறைவன் திருமுன்னர்ப் பணிந்து நின்றார். இறைவனது திருவருளால் தமக்குரிய அரசுரிமையில் வழுவாது ஆட்சி புரிந்து இறைவனைப் பேரன்பினால் விரும்பி வழிபடுமியல்பும், புல் முதல் யானையீருகவுள்ள எவ்வுயிர்களும் மக்கள் யாவரும் தம்நாட்டு அரசியலின் நலந்தீங்கு குறித்துக் கூறுவனவற்றை மனத்தினால் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளும், நுண்ணுணர்வும், கெடாத தறுகண்மையும், கைம்மாறு கருதாது இரவலர்க்கீயவல்ல குறையாத பெருவண்மையும், நாடாள் வேந்தர்க்கு இன்றியமையாத படைஊர்தி முதலிய அரசுறுப்புக்களும் ஆகிய எல்லா நலங்களும் தம்பால்வந்து பொருந்தப்பெற்றார் பெருமாக்கோதையார். இங்ஙனம் அந்நினைபுயிர்களும் உயர்நினை மக்களும் கூறிய சொற்பொருளையுய்த்துணரும் நுண்ணறிவினைப் பெற்றவர் பெருமாக்கோதையாராதலின் அவர்க்குக் கழறிற்றறிவார் என்பது காரணப்பெயராயிற்று.

நிலத்துயிர் கழறுஞ்சொற்கள் அனைத்தையும் உணரும் ஆற்றல் பெற்ற பெருமாக்கோதையார், அரகரிமையை யேற்று நடத்துதல் தாம்மேற்கொண்ட சிவத்தொண்டிற்கு தடைவிளைப்பதெனினும் தாம் முடிசூடிச் சேரநாட்டினை ஆட்சிபுரிதல் வேண்டுமென்பது சிவபெருமான் திருவுள்ளக் கருத்தாதலை உணர்ந்து திருவஞ்சைக்களத்திறைவனை வணங்கி அமைச்சர் வேண்டுமோருக்கு இசைந்தருளினார். அவரது இசைவுபெற்று மகிழ்ந்த அமைச்சர்கள் வேண்டு வனசெய்ய உரிய நன்னாளில் திருமுடி சூடி இவ்வுலகத்தையும் சிந்தைசெல்லாச் சேணெடுத்தாரத்து அந்தமில் இன்பம் வழங்கும் மறுமையுலகத்தையும் ஒருசேர ஆட்சி புரியும் பெருவேந்தராயினர். மலைநாட்டரசராய் மணிமுடி சூடிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார், திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலை வலம்வந்து வணங்கிப் பட்டத்து யானைமீது அமர்ந்து கொற்றககுடையும் வெண்சாமரையும் பரிசனங் கள் தாங்கிவர, நகரில் திருவுலாப் போந்தபோது உவர்மண் பொதியைத் தோளிலே சுமந்துகொண்டுவரும் வண்ணன் ஒருவன் கண்ணை திர்ப்பட்டான். மழையில் நனைந்துவந்த அவனது சரீரம் உவர்மண் படிந்து வெளுந்திருத்தமையால் உடல் முழுதுந் திருநீறு பூசிய சிவனடியார் வேடத்தைப் போன்று விளங்கியது, அதனைச் சிவனடியார் திருவேடம் எனக்கொண்ட சேரமான் பெருமாள் விரைந்து யானையி னின்றும் இறங்கிச் சென்று வண்ணனை வணங்கினார். அரசர்பெருமான் தன்னை வணங்கக்கண்டு சிந்தை கலங்கி அச்சமுற்ற வண்ணன், சேரமானைப் பணிந்து 'அடியேன் தங்கள் அடித்தெழில் புரியும் வண்ணன்' என்றான். அது கேட்ட சேரர்பிரான் 'அடியேன் அடிச்சேரன்' காதலாற் பணிந்து போற்றுதற்குரிய சிவனடியார் திருவேடத்தை அடியேன் நினைக்கும்படி செய்தீர். இதுபற்றி மனம் வருந்தாது செல்வீராக' என அவ் வண்ணனுக்குத் தேறுதலுரை பகர்ந்து அனுப்புவாராயினர். இச்செய்தி,

மன்னர் பிரானெதிர் வண்ண னுடலுவர் ஊறிநீரர்
தன்னர் பிரான்றமர் போல வருதலுந் தான்வணங்க
என்னர் பிரான் அடி வண்ணன் என அடிச் சேரனெனுந்
தென்னர் பிரான் கழறிற்றறி வானெனுஞ் சேரலனே.

என வருந் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாலும் 'வண்ணனைக் கும்பிட்டார்' எனச் சேரமான் பெருமாளுக்கு வழங்கும் பெயராலும் நன்கு துணியப்படும்.

அன்பு நிரம்பிய சேரமான் பெருமானது அடியார் பத்தியைக்கண்டு வியந்த அமைச்சரனைவரும் அப்பெருந்தகையாரை வணங்கிப் போற்றினார்கள். சேரமான் பெருமாள் யானைமீது அமர்ந்து நகர்வலஞ் செய்து அரண்மனையை யடைந்து மன்னர் போற்றிட அரியணையில் வீற்றிருந்து அரசுபுரிந்தருளினார். குடபுல வேந்தராகிய இப்பெருந்தகையார் குணபுலவேந்தராகிய சோழ மன்னரோடும் தென்புல வேந்தராகிய பாண்டிய மன்னரோடும் கெழுதகை நண்பராக விளங்கித் தமிழ் நாட்டின் மூவேந்தர் எனப் போற்றப்பெற்றுத் தமிழகத்தின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள பகைகளைக் களைந்து திருநீற்றொளியாகிய சிவநெறி வளரவும் வேதநெறி வளரவும் அறநூல்முறையே ஆட்சி புரிந்தனர். சேர சோழ பாண்டியரெனச் சிறப்பித்ததுப் போற்றும் நிலையில் தமிழகத்தின் ஒற்றுமை வளர மலை நாட்டை ஆட்சிபுரியும் பெருமாக்கோதையார் தாம்பெற்ற அரசு பதவியின் பயனும் நிறைந்த தவமும் தேடும் பொருளும் பெருந்துணையும் ஆகிய இவையெல்லாமாக விளங்குவது தில்லைச் சிறறம்பலத்தில் ஆட்புரிந்தருளும் திருவடித்தாமரையெனத் தெளிந்தார். கூத்தப்பிரானது எடுத்த திருப்பாதத்தினை நாள் தோறும் தவறாது வழிபடுதலைத் தமக்குரிய கடமையாக மேற்கொண்டார். சேரமான் பெருமாள் செய்யும் அன்பு நிறைந்த வழிபாட்டினை யேற்றுக்கொண்ட இறைவர் தமது திருவடிச் சிலம்பின் ஒலியினைச் சேரமான் செவிகுளிரக்கேட்டின்புறும் வண்ணம் ஒலிப்பித்தலை வழக்கமாகக் கொண்டருளினார்.

இவ்வாறு சிவபூசையிலீடுபட்ட சேரமான் பெருமாள் சிவனடியார்களுக்கு வரையாது கொடுத்தும் சிவவேள்விகள் செய்தும் எவ்வுயிர்க்கும் நலஞ் செய்து வந்தார் இந்நிலையில் பாண்டியனது தலைநகராகிய மதுரையம்பதியிலே திருவாலவாயென்னுந் திருக்கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுள் தம்மை இன்னிசையாற் பரவிப்போற்றும் பாணபத்திரனென்னும் இசைப் பாணரது வறுமையை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு அவரது கனவிலே தோன்றி, 'அன்பனே, என்பாற் பேரன்புடைய சேரமான் பெருமாளென்னும் வேந்தன் உனக்குப் பொன், பட்டாடை நவமணிக்கலன்கள் முதலாக நீ வேண்டியவெல்லாங்குறைவறக் கொடுப்பான். அவனுக்கு ஒரு திருமுகம்

எழுதிக் கொடுக்கின்றோம். நீ அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மலைநாடு சென்று பொருள் பெற்று வருவாயாக' எனக் கூறி 'மதிமலிபுரிசை' யெனத் தொடங்கும் திருப்பாடல் வரையப் பெற்ற திருமுகத்தைக் கொடுத்தருளினார். திரு வாலவாயுடையார் அருளிய திருமுகப் பாசுரத்தைப் பெற்ற பாணபத்திரர், சேர நாட்டையடைந்து சேரமான் பெருமானைக் கண்டார். பாணர் தந்த திருமுகத்தை வாங்கி முடிமேற் கொண்ட சேரர் பெருமான் அப்பாசுரத்தைப் பல முறை படித்து உள்ளமுருகினார். அமைச்சர் முதலியோரையழைத்துத் தமது நிதியறையிலுள்ள பலவகைப் பொருள் களையும் பொதி செய்து கொணரச் செய்து 'இப்பெரும் பொருளையும் யானை குதிரை முதலிய சேனைகளையும் இம் மலைநாட்டு ஆட்சியுரிமையினையும் தாங்களே ஏற்றருள வேண்டும்' எனப் பாணபத்திரரை வேண்டி நின்றார். அவரது கொடைத் திறத்தைக் கண்டு வியந்த பாணபத்திரர் 'என் குடும்ப வாழ்விற்குப் போதுமான பொருள் களை மட்டும் அடியேன் தங்கள்பால் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது இறைவனது ஆணையாதலின், அசாட்சியும் அதற்கு இன்றியமையாத அரசுறுப்புக்களுமாகிய இவற்றைத் தாங்களே கைக்கொண்டருளுதல் வேண்டும்' என்று கூறினார். இறைவரது ஆணையெனக் கேட்ட சேரமான் பெருமாள், அவ்வாணையை மறுத்தற்கு அஞ்சிப் பாணபத்திரரது வேண்டு கோளுக்கிசைந்தனர். பாணரும் தமக்கு வேண்டிய பொருள்களை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு அன்பினால் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வந்து வழியனுப்பிய சேரமான்பால் விடை பெற்று மதுரை நகரத்தையடைந்திருந்தார்.

கழறிற்றறிவாராகிய சேரமான் பெருமாள், என்றும் போல ஒரு நாள் சீவபூசை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது வழிபாட்டில் நாடோறுங்கேட்டின்புறுவதாகிய திருச்சிலம் பொலியை அன்று கேட்கப் பெருது பெரிதும் மனங்கலங்கினார். அடியேன் என்ன பிழை செய்தேனோ எனப் பொருமினார். இறைவனை வழிபடும் ஆசை காரணமாக யான் சுமந்துள்ள இவ்வுடம்பினால் அடியேன் பெறுதற்குரிய இன்பம் வேறென்னவிருக்கிறது எனக்கவன்று தம் உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளும் எண்ணத்துடன் உடைவாளையுருவித் தம் மார்பிலே நாட்டப் புகுந்தார். அந்நிலை

யில் அருட்கடலாகிய கூத்தப்பெருமான் விரைந்து தமது திருவடிச்சிலம்பொலியைச் சேரமான் பெருமாள் செவி குளிரக் கேட்டு மகிழும் வண்ணம் மிகவும் ஒலிக்கச் செய்தார். சிலம்பொலியைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சேரவேந்தர் தமது கையிற் கொண்ட உடைவாளைக் கீழே எறிந்து விட்டுத் தலைமேற் கைகுவித்து வணங்கி நின்று, 'தேவர்களுந் தேடிக் காணுதற்கரிய பெருமானே இத்திருவருளை முன்பு செய்யாது தவிர்ந்தது எது கருதி' என வினவினார். அந்நிலையில் தோன்றாதுணையாக மறைந்து நின்றருளிய இறைவர், சேரனே, வன்ருண்டனாகிய சுந்தரன் தில்லையம்பலத்திலே நாம் புரியும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு ஐம்புலன்களும் ஒன்றியவுணர்வுடன் நின்று புகழமைந்த திருப்பதிகத்தால் நம்மைப் பரவிப் பாடினான். அவன் பாடிய தீஞ்சுவைப் பாடலில் நாம் தினைத்திருந்தமையால் இங்கு நீ புரியும் வழிபாட்டிற்கு உரிய நேரத்தில் வரத்தாழ்த்தோம்' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வருள் மொழியைச் செவிமடுத்த சேரமான் பெருமாள் 'அடியார்கள் அருள் புரியும் இறைவனது கருணைத்திறம் என்னே' என வியந்து உளமுருகினார். இறைவன் திரு நடம்புரிந்தருளும் பெரும்பற்றப்புவியூரிலமைந்த பொன்னம்பலத்தையும் அங்கே இறைவனது ஆடல் கண்டு மகிழ்ந்த தன்னேரில்லாப் பெரியோராகிய வன்ருண்டரையும் கண்டு வழிபடுதல் வேண்டுமெனக் கருதிச் சோழ நாட்டிற்குச் செல்ல விரும்பினார். திருவஞ்சைக் களத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை வழிபட்டுச் சேனைகளுடன் புறப்பட்டுக் கொங்கு நாட்டைக் கடந்து சிவனடியார்கள் எதிர்கொண்டு போற்றச் சோழ நாட்டை அடைந்தார். காவிரியில் நீராடி அதனைக் கடந்து தில்லைமூதூரின் எல்லையைணுகினார். அந்நிலையில் தில்லைவாழந்தணர்களும் சிவனடியார்களும் எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர். அடியார்களோடு தில்லைத் திருவீதியை வலம்வந்து எழுநிலைக் கோபுரத்தை வணங்கி உட்புகுந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருப்பேரம்பலத்தையிறைஞ்சியுட் புகுந்து இறைவன் ஆடல் புரியும் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முன் அனைந்தார். அளவிலின்பப் பெருங்கூத்தராகிய இறைவரது திருக்கூத்தினை ஐம்புலனும் ஒன்றிய ஒருமையுணர்வாற் கண்டு உருகிப் போற்றித் திருவருளின்பக்கடலில் தினைத்து இன்புற்றார். தாம் பெற்ற பேரின்பத்தினை வையகத்தா

ரனைவரும் பெற்று மகிழும் வண்ணம் கூத்தப்பெருமானது சீர்த்தியை விரித்துரைக்கும் செந்தமிழ்ப் பனுவலாகிய பொன்வண்ணத் திருவந்தாதியைப் பாடிப் போற்றினார். சேரர்பெருமான் பாடிய திருவந்தாதியினைக் கேட்டு மகிழ்ந்த தில்லையம்பலவர் அதற்குரிய பரிசிலாகத் தூக்கிய திருவடியிலணியப் பெற்ற திருச்சிலப்பொலியை நினைத்தி யருளினார். ஆடற்சிலப்பினொலியினைச் செவிவடுத்து அளவிலாப் பேருவகையுற்ற சேரமான் பெருமாள் காலந் தோறும் கூத்தப்பெருமானை இறைஞ்சிப் போற்றித் தில்லைப்பதியிற் சில நாள் தங்கியிருந்தார்.

பின்பு நம்பியாரூரைக் கண்டு வணங்குவதற்கு விரும் பித் தில்லையினின்றும் புறப்பட்டுப் பல தலங்களை வணங்கி மகிழ்ந்து திருவாரூரையடைத்தார். சேரமான் பெரு மானது வருகையையுணர்ந்த நம்பியாரூரர், சிவனடியார் களுடன் அவரை எதிர்கொண்டழைத்தார். நம்பியாரூரைக் கண்ட சேரவேந்தர் நிலமிசை விழுந்திறைஞ்சினார், தம்மை வணங்கிய சேரமான் பெருமானைத் தாமும் வணங்கித் தம் இரு கைகளாலும் முகந்தெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டார் சுந்தார். இவ்விருபெரு மக்களும் ஒருவரொரு வரிற் றலந்த பெருங்கேண்மையினராய்ப் பெருமகிழ்ச்சி யுற்றார்கள். இங்ஙனம் இருவரும் உயிர் ஒன்றி உடம்பும் ஒன்றும் என அன்பினால் அளவளாவி மகிழும் தோழமைத் திறத்தைக் கண்ணுற்ற சிவனடியார்கள், நம்பியாரூரைச் 'சேரமான் தோழர்' என்ற பெயரால் அழைத்து மகிழ்ந்தார்கள். சேரமான் தோழராகிய சுந்தரர் 'கார் கொண்ட கொடைக் கழறிற்றறிவார்' என முன் தாம் பாராட்டிய சேரமான் பெருமானது கையினைப்பற்றி அழைத்துச் சென்றார். இருவரும் திருவாரூர்த் திருக்கோயிலையடைந்து அடியார்கள் வீற்றிருக்கும் தேவாசரிய மண்டபத்தைப் பணிந்து திருக்கோயிலை வலம் வந்தனர். சேரமான் பெருமாள் உடைய நம்பியாகிய சுந்தரரைத் தொடர்ந்து சென்று பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானை நிலமிசைப் பல முறை விழுந்திறைஞ்சினார். புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைப் போற்றிக் கண்களில் அன்புநீர் பொழியத் திருமும் மணிக்கோவையென்னுஞ் செஞ்சொல் மாலை புனைந்தேத்தினார். தாம்பாடிய செந்தமிழ்ப்பனுவலைத் தம் தோழராகிய சுந்தரர் திருமுன்பு நன்மை விளங்கக் கேட்பித்தார்.

ஆருரிடங்கொண்ட இறைவரும் சேரவேந்தர் பாடிய தெய்வத் தமிழ்ப்பனுவலை விரும்பியேற்றுக் கொண்டருளினார்.

பின்பு சுந்தரர் சேரமான் பெருமானை அழைத்துக் கொண்டு நங்கை பரவையார் திருமாளிகைக்குச் சென்றார். பாவையார், திருவிளக்கு நிறைகுடம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களுடன் சேரமான் பெருமானை வரவேற்று வணங்கிச் சேரர் பெருமானுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் உடன் வந்த பரிசனங்களுக்கும் தக்கவகையால் திருவமுது அமைத்து அன்புடன் உபசரித்தார். ஆண்டநம்பியும் சேரமான் பெருமானும் உடனிருந்து திருவமுது செய்தருளினார்கள். இவ்வாறு சேரமான் பெருமானும் நம்பியாரூரரும் திருவாரூரில் தங்கியிருக்கும்பொழுது பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாலவாய் முதலிய திருத்தலங்களை வழிபட வேண்டுமென்ற எண்ணம் சுந்தரர்க்கு உண்டாயிற்று. அவர்தம் விருப்பத்தினைச் சேரமான் பெருமாளுக்குத் தெரிவித்தார். வன்னொண்டரைப் பிரியாத பெருங்கேண்மையராகிய சேரமான் பெருமான் தமக்கு மதிமலிபுரிசைத் திருமுகம் பாடியனுப்பியருளிய திருவாலவாய்ப் பெருமானை இறைஞ்சிப் போற்ற வேண்டுமென்னும் பேரார்வத்தால் தாமும் அவருடன் செல்லத் துணிந்தார். ஒத்த உள்ளமுடையார் இருவரும் அடியார் புடைகுழத் திருமறைக்காடு திருக்கோடி குழகர் முதலிய தலங்களை வணங்கித் தென்றமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் தலைதகராகிய மதுரையை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது நாடாள் வேந்தனாகிய பாண்டியனும், பாண்டியன் மகளை மணந்து மதுரையில் வேட்டகத்தில் தங்கியிருந்த சோழ மன்னனும் எதிர் சென்று இவ்விரு பெருமக்களையும் வரவேற்றுத் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நம்பியாரூரருடன் திருவாலவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்த சேரமான் பெருமான், 'அடியேனையும் ஒரு பொருளாக எண்ணித் திருமுகம் அருளிய பேரருளின் எல்லையை அறிந்திலேன்' என உரை தடுமாறிக் கண்ணீரும்ப ஆலவாய்க் கடவுளைப் பரவிப்போற்றினார். பாண்டியன் இவ்விரு பெருமக்களையும் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்துப் போற்றினான்.

இங்ஙனம் சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய தமிழ் வேந்தர் மூவரும் நம்பியாரூரராகிய சுந்தரரும் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவிப் பாண்டி நாட்டுத்

தலங்களைப் பணிந்து இன்புற்றனர். சேரமான் பெருமானும் சுந்தரரும் பாண்டியர் சோழராகிய இருபெருவேந்தர்களிடத்தும் விடைபெற்றுத் திருவாரூரை அடைந்தனர். சேரமான் பெருமாள் அங்குச் சில நாள் தங்கியிருந்து தம் தோழராகிய நம்பியாரூரைத் தங்கள் நாட்டிற்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று பல முறை வேண்டிக்கொண்டார். அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய சுந்தரர், பரவையாரது இசைவு பெற்றுச் சேரவேந்தருடன் புறப்பட்டார். இருவரும் வழியிலுள்ள தலங்களை வணங்கிப் போற்றி மலை நாட்டவர் எதிர்கொள்ளக் கொடுங்கோளுரை அடைந்தனர். சேரமான் பெருமாள் தம் ஆருயிர்த் தோழராகிய நம்பியாரூரை அரியணையில் அமரச் செய்து, தம் தேவிமார்கள் பொற்குடத்தில் நன்னீர் ஏந்தி நிற்க நம்பியாரூருடைய திருவடிகளை விளக்கி மலர்தூவி வழிபட்டு அவருடன் உடனிருந்து அமுதருத்தி உபசரித்தார். செண்டாடுந் தொழில் மகிழ்வும் சிறுசோற்றுப் பெருவிழாவும் பாடல் ஆடல் இன்னியங்கள் முதலாகப் பலவகை விளையாடல்களும் நிகழ்ச்செய்து தம் தோழரை மகிழ்வித்து அளவளாவி மகிழ்வாராயினர்.

இங்ஙனம் நண்பர் இருவரும் அளவளாவி மகிழ் நாட்களில் நம்பியாரூர்க்குத் திருவாரூர்ப் பெருமானைக் கண்டு வணங்க வேண்டுமென்ற நினைவு தோன்றியது. அந்நினைவு மீதாரப்பெற்ற சுந்தரர், 'பொன்னும் மெய்பொருந்தந்து போகமும் திருவும் புணர்த்தருளும் ஆரூர்ப் பெருமானே மறத்தலும் ஆமே' எனப்பாடித் தமது ஆற்றாமையைத் தம் தோழராகிய சேரமானுக்கு உணர்த்தி விடைபெற முயன்றார். சுந்தரரின் உளக்குறிப்பறிந்த சேரமான் பெருமாள், 'இன்று உமது பிரிவாற்றேன் என்செய்கேன்' என்றுரைத்து மிகவும் வருந்தினார். நம்பியாரூரர் தம் தோழரை நோக்கி 'இந்நாட்டிற்கு உளவாம் இடர்நீங்கப் பகைநீக்கி அரசாளுதல் உமது கடன்' என அறிவுறுத்தார். அதனைக்கேட்ட வேந்தர் பெருமான் 'இவ்வுலக ஆட்சியும் வானுலக ஆட்சியுமாக அமைந்து எனக்கு இன்பஞ் செய்வன உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளே. திருவாரூர்க்கு எழுந்தருள வெண்ணிய நும் மனவிருப்பத்தை நீக்கவும் அஞ்சுகின்றேன்' என்றார். 'என்னுயிருக்கு இன்னுயிராம்

எழிலாநூர்ப் பெருமானே வன்னெஞ்சக் கள்வனேன் மறந்திரேன். நீவிர் சிவபெருமான் திருவருளால் அரகபுரிந்து இங்கிருப்பீராக' என்றுரைத்து வணங்கினார் வன்ருண்டார். சேரர் பெருமானும் வன்ருண்டரை வணங்கித் தம்முடைய திருமாளிகையிலுள்ள பெரும் பொருள்களைப் பொதிசெய்து ஆட்களின்மேல் ஏற்றுவித்து நெடுந்தூரஞ் சென்று வழியனுப்பினார். சுந்தரரும் தம் தோழரைத்தழுவி விடைபெற்றுத் திருவாரூரை அடைந்தார். சேரமான் பெருமாள் தம் தோழராகிய நம்பியாரூரரை மறவாத சிந்தையுடன் கொடுங்கோளுரிலிருந்து மலைநாட்டை ஆட்சி புரிந்திருந்தார்.

நெடுநாளாயின பின் சுந்தார் மீண்டும் கொடுங்கோளுருக்கு வந்து தம் தோழராகிய சேரமன் பெருமானுடன் பல நாட்கள் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தார். ஒரு நாள் சேரமான் பெருமாள் திருமஞ்சனசாலையில் நீராடிக் கொண்டிருந்த பொழுது சுந்தார் திருவஞ்சைக்களத்திருக்கோயிலையடைந்து அஞ்சைக்களத்து இறைவனை வழிபட்டுத் 'தலைக்குத் தலைமலை' என்ற முதற் குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றி நின்றார். அந்நிலையில் அவரது பாசத்தனையை அகற்றிப் பேரருள் புரிய விரும்பிய சிவபெருமான், சுந்தாரை அழைத்துவருமாறு திருக்கயிலாயத்திலிருந்து வெள்ளையானையுடன் தேவர்களைத் திருவஞ்சைக்களத்திற்கு அனுப்பியருளினார். வெள்ளை யானையுடன் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயில் வாயிலையடைந்த தேவர்கள் நம்பியாரூரைப் பணிந்து நின்று, 'தாங்கள் இவ் வெள்ளையானையின்மீது அமர்ந்து திருக்கயிலைக்கு உடனே புறப்பட்டு வருதல் வேண்டுமென்பது இறைவனது அருளிப்பாடு' என விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். இந்நிலையில் நம்பியாரூரர் செய்வதொன்றும் அறியாது தம் உயிர்த் தோழரும் மன்னுயிர்கள் கூறும் மர்ற்றத்தை உயத்துணர வல்ல திருவருட் செல்வருமாகிய சேரமான் பெருமானைத் தம் மனத்திற் சிந்தித்துக் கொண்டு வெள்ளையானையின் மீது ஏறிச் செல்வாராயினர்.

இவ்வாறு தம் உயிர்த்தோழராகிய சுந்தார் தம்மை நினைத்துச் செல்லும் பேரன்பின் திறத்தைத் திருவருளாற்றலால் விரைந்துணர்ந்த கழறிற்றறிவாராகிய சேரவேந்தர், பக்கத்தில் நின்ற குதிரையின் மீது ஏறித்

திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலுக்கு விரைந்து சென்றார். வெள்ளை யானையின் மீதமர்ந்து விசும்பிற் செல்லும் தம் தோழரைக் கண்டார். தமது குதிரையின் செவியிலே திருவைந்தெழுத்தினை உபதேசித்தார். அவ்வளவில் குதிரை வான்மீதெழுந்து வன்ருண்டார் ஏறிச் செல்லும் வெள்ளையானையை வலம் வந்து அதற்கு முன்னே சென்றது. அப்பொழுது சேரமான் பெருமானைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற படைவீரர்கள், குதிரை மீது செல்லும் தம் வேந்தர் பெருமானைக் கண்ணுக்குப் புலப்படும் எடலை வரையிற் கண்டு பின் காணப்பெருது வருத்தமுற்றார்கள். தம் வேந்தர் பெருமானைத் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டுமென்ற மனத்திப்பமுடையராய் உடைவாளினால் தம் உடம்பை வெட்டி வீழ்த்து வீரயாக்கையைப் பெற்று விசும்பின் மீதெழுந்து தம் அரசர் பெருமானைச் சேவித்துச் சென்றனர். சேரமான் பெருமானும் சுந்தரரும் திருக்கயிலாயத்தின் செற்கு வாயிலே யணுகிக் குதிரையிலிருந்தும் யானையிலிருந்தும் இழிந்து வாயில்கள் பலவற்றையுங்கடந்து திருவணுக்கன் திருவாயிலே அடைந்தார்கள். சேரமான் பெருமான் உள்ளே புக அனுமதியின்றி வாயிலில் தடைப்பட்டு நின்றார். அவருடைய தோழராகிய சுந்தரர் உள்ளே போய்ச் சிவபெருமான் திருமுன்னர்ப் பணிந்தெழுந்தார். 'கங்கை முடிக்கணிந்த கடவுளே! தங்கள் திருவடிகளை யிறைஞ்சுதற் பெருட்டுச் சேரமான் பெருமான் திருவணுக்கன் திருவாயிலின் புறத்திலே வந்து நிற்கின்றார்' என விண்ணப்பஞ் செய்தார். சிவபெருமான், பெரிய தேவராகிய நந்தியை அழைத்துச் சேரமானைக் கொணர்க எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அவரும் அவ்வாறே சென்று அழைத்து வந்தார்.

சேரமான் பெருமான் இறைவன் திருமுன்பு பணிந்து போற்றி நின்றார். இறைவன் புன் முறுவல் செய்து சேரமானை நோக்கி, 'இங்கு நாம் அழையாதிருக்க நீ வந்தது எது கருதி' என வினவியருளினார். அது கேட்ட சேரவேந்தர் இறைவனைப் பணிந்து "செஞ்சடைக் கடவுளே! அடியேன் நம்பியாரூருடைய திருவடிகளைப் போற்றி அவர் ஏறிவந்த வெள்ளை யானைக்கு முன் அவரைச் சேவித்துக் கொண்டு வந்தேன். தங்களது திருவருட் பெருவெள்ளம் அடியேனை முன்கொண்டு

புகுதலால் இங்கு நும் திருமுன்பு வரப்பெற்றேன். அடியேன் இங்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் வேண்டுகோள் ஒன்றுளது. எனது பாசத்தனையை அகற்றுதற் பொருட்டு வன் றெண்டரது தோழமையை அருளிய பெருமானே, மறைகளாலும் முனிவர்களாலும் அளவிடுதற்கரிய பெரியோனாகிய நின்னைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு திருவுலாப்புறம் என்ற செந்தமிழ்ப்பனுவல் ஒன்றைப் பாடி வந்துள்ளேன். இத்தமிழ்ப் பனுவலைத் தேவரீர் திருச்செவி சாத்தியருளல் வேண்டும் என்பதே எனது வேண்டுகோளாகும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான். 'சேரனே அவ்வுலாவைச் சொல்லுக' எனப் பணித்தருளினார். சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் தாம் பாடிய திருவுலாப்புறமாகிய செந்தமிழ்ப் பிரபந்தத்தைக் கயிலைப் பெருமான் திருமுன்னர் எடுத்துரைத்து அரங்கேற்றினார். சேரர் காவலர் பரிவுடன் கேட்பித்த திருவுலாப்புறத்தை ஏற்றுக் கொண்ட இறைவன், அவரைநோக்கிச் 'சேரனே நம்பியாருருகிய ஆலால சுந்தரனுடன் கூடி நீவிர் இருவீரும் நம்சிவகணத் தலைவராய் இங்கு நம்பால் நிலைபெற்றிருப்பீராக' எனத் திருவருள் செய்ய, வன் றெண்டர் அணுககத் தொண்டு புரியும் ஆலாலசுந்தரராகவும் சேரமான் பெருமாள் சிவகணத் தலைவராகவும் கயிலையில் திருத்தொண்டு புரிந்திருப்பாராயினர்.

சேரமான் பெருமாள் பாடிய திருக்கயிலாய ஞான உலாவைக் கயிலாயத்திலே அரங்கேறிய நாளாகிய அன்று இறைவன் திருமுன்பு இருந்து கேட்ட மாசாத்தனார் அவ்வுலாவை உளத்துட்கொண்டு சோழ நாட்டிலுள்ள திருப்பிடவூரிலே வேளிப்படச் சொல்லி அவ் அருள்நூலை இவ்வுலகில் வழங்கும்படி செய்தனர். இங்கு எடுத்துக் காட்டிய வண்ணம் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வரலாறு திருத்தொண்டர் புராணத்திலே சேக்கிழாரடிகளால் விரித்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

சேரமான் பெருமாள் நாடோறும் கூத்தப் பெருமானை வணங்கிச் செய்யும் சிவபூசையிலே அப்பெருமானது திருவடிச் சிலம்பொலியைக் கேட்டு மகிழும் இயல்புடையாரென்பதும் பாணபத்திரர் பொருட்டுத் திருவாலவாயுடையாராகிய இறைவனே சேரமான் பெருமானுக்கு 'மதிமலிபுரிசை'

யெனத்தொடங்கும் திருமுகப் பாசுரத்தை யெழுதி
அனுப்பினாரென்பதும்,

பரிபுரக்கம்பலை யிருசெவி யுண்ணும்
குடக்கோச் சேரன் கிடைத்திது காண்கென
மதிமலி புரிசைத் திருமுகங் கூறி
அன்புருத் தரித்த இன்பிசைப் பாணன்
பெறநிதி கொடுக்கென உறவிடுத் தருளிய
மாதவர் வழத்துங் கூடற்கிறைவன்

(கல்லாடம் 13-ம் அகவல்)

எனவரும் தொடரால் நன்கு விளங்கும். சிவபெருமான்
அனுப்பிய வெள்ளை யானைமீது கயிலைக்குச் செல்லும்
சுந்தரரால் நினைக்கப்பெற்ற சேரமான் பெருமாள் தம்
முடைய குதிரைக்குத் திருவைந்தெழுத்தினை உபதே
சித்து அக்குதிரையை விசும்பின்வழியே செலுத்தி நம்பி
யாருரைத் தாங்கிச் செல்லும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த
வெள்ளை யானைக்குமுன் செல்லப் பணித்தவரென்பது,

சேரற்குத் தென்னாவலர் பெருமாற்குச் சிவனளித்த
வீரக்கடகரி முன்பு தம் பந்தி யிவுளவைத்த
வீரற்கு வென்றிக் கருப்புவிவீரனை வெற்றி கொண்ட
சூரர்கெனதுள்ளம் நன்றுசெய்தாய் இன்று தொண்டுபட்டே,

எனவரும் நம்பியாண்டார் நம்பி வாய்மொழியாலும், சுந்தரர்
ஏறிய வெள்ளையானைக்குமுன் இவரது குதிரை செல்லும்
நிலையில் தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ள
இராசராச சோழன் காலத்து ஓவியத்தாலும் நன்கு
தெளியப்படும்.

சேரமான் பெருமானும் அவர் தோழராகிய சுந்தரரும்
தாம் இவ்வுலகில் தாங்கியிருந்த மக்கள் யாக்கையுடனேயே
திருக்கயிலாயத்தை யடைந்து சிவனருளில் திளைத்த பெரி
யோர்களுள்பது,

ஞான வாருரைச் சேரரையல்லது நாமறியோம்
மானவ ஆக்கையொடும் புக்கவரை வளரொளிப்பூண்
வானவராலும் மருவற்கரிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயிற் பெருந்தவத்தோர் தங்கள்

கூட்டத்திலே. (86)

எனவரும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யாலும்,

‘கனையாவுடலோடு சேரமான் ஆருரன்
வினையாமதமாரு வெள்ளானைமேல் கொள்ள’

எனவரும் திருவிசைப்பாத் தொடராலும் நன்குவலியுறுத் துக்கூறப்பட்ட மெய்ம்மை வரலாறுதல் தெளிக.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய செந்தமிழ் நூல்களாகப் பதினொராந் திருமுறையில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளவை பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, திருக்கயிலாய ஞானவுலா என்ற மூன்றுமாகும். சேரமான் பெருமாள் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை யிறைஞ்சித் தில்லையம்பலவனது அருட் கூத்தினைக்கண்டு மகிழ்ந்த நிலையிற் பாடிய செந்தமிழ்ப் பனுவல் பொன்வண்ணத்தந்தாதி யென்பர் சேக்கிழார். கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பினால் அமைந்த இந்நூலில் நூறு செய்யுட்கள் உள்ளன. பொன்னார் மேனியனாகிய சிவ பெருமானைக்கண்டு காழுற்று அவனை அடையப் பெருமை யாற் பசலை நிறங்கொண்டு உடல் வேறுபட்ட தலைவி யொருத்தி, தானும் தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட தலைவனாகிய சிவபெருமானும் பொன்வண்ணமாகிய ஒரே நிறத்தினைப் பெற்று விளங்கும் உருவொப்புமையை யெண்ணி உளங் குளிர்ந்துரைப்பதாக அமைந்தது இப்பிரபந்தத்தின் முதற் செய்யுளாகும். பொன்வண்ணம் என்ற தொடரை இம் முதற்பாட்டின் முதற் சீராகக்கொண்டு தொடங்கி இதன் இறுதிச் செய்யுளாகிய நூறுவது செய்யுளைக் 'கனகமலை யருகே போயின காக்கையு மன்றே படைத்தது பொன் வண்ணமே' என முடித்து, அந்தாதித் தொடையமைய இப்பனுவலைச் சேரமான் பெருமாள் திருவாய்மலர்ந்தருளினமையால் இந்நூல் பொன்வண்ணத்தந்தாதி யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இதனைச் 'சீரார்வண்ணப் பொன்வண்ணத்திருவந்தாதி' எனச் சிறப்பித்துப் போற்றுவர் சேக்கிழார். பிற்காலத்து ஒளவையார் பாடிய ஆத்தி குடி, கொன்றைவேந்தன் என்ற நீதிநூல்களும் ஒன்பதாந்திருமுறையில் திருமாளிகைத் தேவர் பாடிய உயர் கொடியாடை, உறவாகிய யோகம் இணங்கிலாவீசன் என்ற திருவிசைப்பாப் பதிகங்களும் திருவாலியமுதனார் பாடிய பவளமால்வரை யென்றபதிகமும் இப்பொன்வண்ணத் தந்தாதியைப் போன்று முதற்பாடலிலமைந்த முதற் சொற்றொடராற் பெயர்பெற்றுள்ளமை இவண் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

செம்மேனிப் பேராளனாகிய சிவபெருமானைக் காதலித்த தலைவி, அப்பெருமான் ஓடேந்து செல்வராகத் தாருகா வனத்துச் சென்றபொழுது அம்முதல்வனது பேரழகில் ஈடுபட்டு மயங்கிய முனிவர்மகளிர் நிலையில் நின்று கூறு வனவாகவும் தலைவியின் உளக்கவலையையும் உடல் மெலிவையும் எண்ணி வருத்தமுற்ற தோழி செவிலி முதலி யோர் இறைவனை நோக்கிக் கூறுவனவாகவும் அமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களும், இறைவன் செய்தருளிய அருட் செயல்களையும் அப்பெருமானது திருமேனியழகினையும் அம்முதல்வன் ஆட்பாலவர்க்கு அருள்புரியும் இயல்பினையும் அவனது இறைமைத் தன்மையினையும் விளங்க விரித் துரைக்கும் பாடல்களும், இறைவனுக்குத் தொண்டுபடும் முறையினையும் அங்ஙனம் தொண்டுபட்ட மெய்யடியார் களது இயல்பினையும் விரித்துரைக்கும் திருப்பாடல்களும் இந்நூலில் அமைந்துள்ளன. இதன்கண் அமைந்த செய்யுட்கள் யாவும் மோனை எதுகை முதலிய தொடைநலம் வாய்ந்தனவாய், நிரலிறை முதலிய பொருள்சேராளும் தன்மை உடவமை முதலிய பொருளணிகளும் யமகம் திரிபு முதலிய சொல்லணிகளும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

மக்களைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடுதற்குரிய காமப் பகுதியினைக் கடவுளைப் பொருளாகக்கொண்டு பாடினும் அறிஞர் நீக்காது ஏற்றுக்கொள்வர் என்பதும், கடவுளைத் தலைவனாகவும் தன்மைத் தலைவியாகவும் கருதி மக்கள் விரும்பி யொழுக்கியதாகச் செய்யுள் செய்தலும் நீக்கப்படா தென்பதும் தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும். இவ்விருவகைக் காமப் பகுதியினையும் முறையே கடவுள்மாட்டுத் தெய்வப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமெனவும், கடவுள்மாட்டு மாணிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமெனவும் வழங்குவர் இளம்பூரணர். இவ்விருதிறக்காமப் பகுதிகளும் பாடாண்டிணை யெனனும் புறத்திணைக்குரிய பொருள் வகைகளாகத் தொல்காப்பியத் துட் கூறப்பட்டன. காமமாகிய அகவொழுக்கமும் வீர மாகிய புறவொழுக்கமும் பாடாண்டிணைக்குரிய பொருள் களாமென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தாகலின் கடவுளைக் காமுறும் பகுதியாக மேற்குறித்த இரண்டும் அகத்திணையொழுக்கலாறெனவே கொள்ளுதல்பொருந்தும். கடவுள் மாட்டு மாணிடப் பெண்டிர் நயந்தபக்கமெனப்படும் காமப் பகுதியில் தலைவனாகிய இறைவன் பெயரேயன்றித்

தலைவியின் பெயர் சுட்டிப் படாமையால் சுட்டி யொருவர் பெயர் கொள்ளப்படாத அகனைந்தனை யெனவே கொள்ளப்படும் சிறப்புடைத்தெனவும், கடவுள்மாட்டுத் தெய்வப் பெண்டிர் நயந்தபக்கமெனப்படும் காமப் பகுதி மக்கள் நுதலிய தல்லாமையாலும் சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளப்படுதலானும் அத்துணைச் சிறப்புடைத்தன்றெனவும் கருதிய தேவார ஆசிரியர்கள், எல்லாம்வல்ல இறைவனைத் தலைவனாகவும் அவனது திருவடியைத் தலைப்பட்டுப் பிரிவறநின்று இன்புறுதற்குரிய உயிர்களாகிய தம்மை அவனருள் வேட்ட தலைவியாகவும் கொண்டு உளமுருகிப் பாடிய செழும்பாடல்கள், இன்பமும் பொருளும் அறனும் எள்ளுங்கு அன்பொடு புணர்ந்த அகனைந்தினையின் முடிந்த பொருளாய்ச் சிறந்தது பழிற்றலாகிய உயர்ந்த பேரின்பத்தை வழங்கும் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன. இவ்வாறு தேவார ஆசிரியர்கள் வகுத்துக்காட்டிய அன்பு நெறியை உளத்துட்கொண்டு சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இறைவனைத் தலைவனாகவும் அவனருள் வேட்ட உயிரைத் தலைவியாகவும் கொண்டுபாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் பொன்வண்ணத் தந்தாதியில் நாற்பதுக்குமேல் உள்ளன. இவையாவும் இளம்பூரணர் கருத்துப்படி கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம் என்ற வகையில் அடங்குவனவாகும்.

நிலவுலகமே திருவடியாகவும், ஞாயிறு திங்கள் தீ யென்னுஞ் சுடர்கள் கண்டளாகவும், இடை விடாது வீசுங் காற்று உயிர்ப்பாகவும், அலையோங்கிய பெருங்கடல் ஆடையாகவும், அண்டமுகடு திருமுடியாகவும், அருமறைகள் திருமுகங்களாகவும், எண்ணிசைகள் தோள்களாகவும், உலகத்து வழங்கும் பலமொழிகளும் இன்னிசைப் பாடலாகவும், தன் கண் அமைய விளங்குவது, சிவபெருமானது பேருருவமாகும். யாவராலும் காண்டற்கரியதும் அடைதற்கரியதும் ஆகிய பேருருவமுடைய சிவபெருமானைக் காதலித்து வருந்தும் தன் மகளது எளிமைத் தன்மையை நினைந்து நற்றாய் இரங்குவதாக அமைந்தது,

பாதம் புவனி சுடர்நயனம் பவனம் உயிர்ப்போங்

கோதம் உடுக்கை யுயர்வான் முடிவிசும்பே யுடம்பு

வேத முகந்திசை தோள்மிகு பன்மொழி கீதமென்ன

போத மிவற்கோர் மணிநிறம் தோற்பது பூங்கொடியே. (19)

என்ற பாடலாகும். இத்திருப்பாடற் பொருள்,

மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பவ்வம் உடுக்கையாக
விசம்புமெய் யாகத் திசைகையாகப்
படர்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரியோனே.

(நற்றிணை, கடவுள் வாழ்த்து)

எனவரும் பெருந்தேவனார் பாடற் பொருளுடன் ஒத்து விளங்குதல் அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

இறைவனது பேரழகில் ஈடுபட்ட தலைவி யொருத்தி அப்பெருமானையே இரவும் பகலும் இடைவிடாது சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவள் காமவேள் அம்பினால் தான் படுந் துயரத்தை எடுத்துரைத்து வருந்துவதாக அமைந்தது,

எண்ணம் இறையே பிழைக்குங்கொலாம்

இமையோரிறைஞ்சந்
தண்ணம் பிறைச்சடைச் சங்கரன் சங்கக்குழையன் வந்தென்
உள் நன்குறைவ தறிந்தும் ஒளிமா நிறங்கவர்வான்
கண்ணு முறங்கா திராப்பக லெய்கின்ற காமனுக்கே. (44)

என்ற பாடலாகும். காமனைக் காய்ந்த பெருமானாகிய சங்கரன் என்னுள்ளத்தில் இடைவிடா தெழுந்தருளியிருத்தலைத் தெரிந்திருந்தும் அப்பெருமான் பாற் சார்புடைய என்மேல் இரவும் பகலும் காமன் அம்பினைச் சொரிந்து நிற்கின்றான். அவன் இங்ஙனம் என்பால் தீமை செய்தொழுகுதலின் காரணம் பெண்ணாகிய என்னைத் தப்பியுய்யலாம் என்ற எண்ணத்தினுற் போலும். தன்னை யடைந்தார் துயர் தீர்த்தருளும் எம்பெருமானது ஒறுத்தலுக்கு இலக்காகாது காமனாகிய இவன் உய்தல் கூடுமோ? எனத் தலைவி அவனை அச்சுறுத்துங் குறிப்பு இப் பாடலிற் புலனாதல் காண்க.

இறைவன் தாருகாவனத்து முனிவர் மகளிர் காமுற்று மயங்க ஒடேந்து செல்வராகப் பிச்சைக்குச் சென்ற பொழுது அப்பெருமான் மேற்கொண்ட பிச்சைக் கோலத்தின் பேரழகில் ஈடுபட்ட தலைவி அத்திருக்கோலத்தையே இடைவிடாது எண்ணுகின்றாள். இறைவன் தன்பாற் பிச்சை யேற்க வருவது போலவும் தான் அவனது பேரழகி

வீடுபட்டு அவன் பின்னே செல்வது போலவும் அது கண்ட
தாய் தன்னைத் தடுத்து நிறுத்தியது போலவும் கனா
வொன்று காணுகின்றான். தலைவி தான் கண்ட கனா நிகழ்ச்
சியைத் தோழிக்குக் கூறுவதாக அமைந்தது,

ஈசனைக் காணப் பலிகொடுசெல்ல எற்றேயிவளோர்
பேயனைக் காழுறு பிச்சிகொலாமென்று பேசையர்முன்
தாயெனை யீர்ப்பத் தமிழேன்தனரவத் தாழ்சடையோன்
வாவெனைப் புல்லவென்றான் இமைவிண்டன வாட்கண்களே.

என்ற பாடலாகும். ஈசனைக் காணும் வீருப்புடன் உண
வாகிய பலியைக் கையிலேந்தி வெளியே சென்றேன். அது
கண்டு 'பேய்களோடாடும் ஒருவனைக் காதலித்த பித்து
டையளாயினான் இவள்' என்று கூறி என் தாய் மகளிர்
முன்னே என்னைப் பிடித்திழுத்தாள். நாணிழந்து தனிமை
யுற்ற யான் அப்பெருமானை அணுகுதற் கியலாது தடைப்
பட்டு வருந்தினேன். அப்பொழுது இறைவனே என்முன்
வந்து நின்று என்னைத் தழுவ வருக என அழைத்தருளி
னான் அந்நிலையில் என் கண்கள் இமை திறந்து விழித்தன
என்பது இதன் பொருளாகும்.

பிச்சைக் கோலமுடைய பெருமானுடன் உரையாடி
மகிழ்ந்த மகளிர் மூவருள் ஒருத்தி தமக்குள் நிகழ்ந்த உரை
யாடலைத் தெரிவிப்பதாக அமைந்தது,

காமனை முன்செற்ற தென்றான் அவன், இவள் காலனென்னுந்
தாமதன் மார்பனை முன்செற்ற தென்றுதன் கை யெறிந்தாள்
நாமுனஞ் செற்றதன் ருரையென்றேற் கிருவர்க்கு மஞ்சி
ஆமெனக் கிற்றிலர் அன்றெனக் கிற்றிலர் அந்தணரே. (45)

என்ற பாடலாகும். அந்தணராகிய இவர் முதலில் அழித்
தது மன்மதனையே என எங்களு ளொருத்தியாகிய அவள்
கூறினாள். மற்றொருத்தியாகிய இவள் அஃது உண்மை
யன்று; இவர் முன் அழித்தது காலனையே என்று தன்னை
யறைந்து உறுதி கூறினாள். இவ்விருவர்க்கும் நடுவாகிய
யான் அப்பெருமானை நோக்கித் தாங்கள் முதலிற் செற்
றது காமனையா அன்றிக் காலனையா என்று வினவினேன்.
இறைவர் அவ்விருவர்க்கும் அஞ்சி இன்னது ஆம், இன்
னது அன்று என உறுதியாக மறுமொழி சொல்ல மாட்டா
மல் தயங்கினர் என்பது இதன் பொருள்.

காமன், காலன் ஆகிய இவ்விருவருள் நும்மால் முன்னர்க் கொல்லப்பட்டார் யாவர் என்ற இவ்வினாவுக்கு முதலாமவள் கருத்தின்படி காமனையே முன்பு அழித்தது என அவ்வந்தணராகிய இறைவர் மறுமொழி கூறின் மற்றொருத்தி நும்மால் முன்னரே கொல்லப்பட்ட காமன் இன்று என்மேல் அப்பினைத் தூணி வருத்தி நின்றலெவ்வாறு என வினவுவாள். இரண்டாமவள் கருத்தின்படி காலனையே முதலில் அழித்தது என மறுமொழி கூறின் நும்மைக் காழுற்று வருந்தும் எனக்கு நும்மால் முன்னரே அழிக்கப்பட்ட காலனாலுளதாம் சாக்காடு போல்வதோர் துன்பநிலை இன்றெய்திய திதங்ஙனம் என வினவுவாள். இந்நிலையில் இவ்விருவருள் யார் பக்கஞ் சார்ந்து கூறினாலும் மற்றொருத்திக்கு மறுமொழி கூறும் வழியில்லாமை யால் 'அவ்விருவர்க்கும் அஞ்சி ஆமெனக் கிற்றிலர்' அன்றெனக் கிற்றிலர் அந்தணரே' என்றான் மூன்றாமவள். இங்கே முன் கொன்றது பின் கொன்றது என்ற இரண்டும் கொலைத் தொழில்களேயாதலானும் இவ்விண்ணினுள் எதனை முன்னிகழ்ந்ததாகக் கூறினும் அக்கொடுந் தொழிலாகிய கொலையைத் தாமே செய்ததாக உடன்பட வேண்டியிருத்தலானும் அருள் நிரம்பிய அந்தண வேடத்துடன் வந்த இறைவர் இவ்விண்ணினுள் ஒன்றனை ஆமென்றும் மற்றொன்றனை அன்றென்றும் சொல்ல இயலாது தயக்க முற்றாரென்றும், அந்தணராகிய இவர் இங்கு வந்ததன் நோக்கம் நம் உள்ளத்தையும் உயிரையும் வருத்துவதேயன்றிப் பிறிதன்றென்றும் மகளிர் நகையாடியவாறு. கால தத்துவத்தைக் கடந்து விளங்கும் இறைவனுடைய செயல்களைக் காலவரம்பினுள் அடக்கிக் கூறுதலியலாதென்பதனை இப்பாடலிற் சேரமான் பெருமான் குறிப்பாற் புலப்படுத்தினமை காண்க.

பிச்சைக் கோலமுடைய இறைவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட தலைவி அப்பெருமானுடன் தான் நிகழ்த்திய உரையாடல்களைத் தன் தொழிக்கு அறிவுறுத்து முகமாகத் தன் உள்ளங்கவர்ந்த தலைவன் இன்னான் என உடம்பட்டு உரைப்பதாக அமைந்தது,

அந்தண ராமிவர் ஆருர் உறைவதென்றேன் அதுவே
சந்தனை தோளியென்றுத் தலையாய சலவரென்றேன்
பந்தனை கையா யதுவுமுன் டென்ற ருமையறியக்
கொந்தனை தாரீர் உரைமினென்றேன் துடிகொட்டினரே.

என்ற பாடலாகும். அழகிய தண்ணளியுடையவராகிய தாங்கள் விரும்பித் தங்கியிருப்பது யாருடைய ஊர் என்று வினவும் தீயையில் 'ஆரூர் உறைவது' என்று கேட்டேன். அது கேட்ட தலைவர் பெண்ணே நீ கூறிய அதுவே (ஆரூர் என்பதே) எனது ஊராகும் என்றார். நுமது ஊரை யான் தெரிந்து கொள்ளாதபடி கவர் பொருள்பட்ட உரையாடுதலாக நீர் முதன்மையான வஞ்சகராகவுள்ளீர் என்ற பொருளில் அவரை நோக்கித் 'தலையாய சலவர்' எனக் கூறினேன். அதற்கு (த்தலையிற் பொருந்திய கங்கை நீரையுடையவர் என) வேறு பொருள் கொண்ட அவர், சந்தனம் பூசிய தோளினையுடையாய் நீ கூறியபடி அதுவும் (தலையாய சலமும்) என்பால் உண்டு என்றார். மணம் பொருந்திய மாலையை யணிந்தீர் உம்மை யான் இன்னார் என்று தெரிந்து கொள்ளும்படி எனக்கு விளங்கச் சொல்லும் என்ற பொருளில் 'கொத்தனை தாரீர் உமையறிய உரையின்' என்றேன். அதற்கு (நும் தேவியாகிய உமையம்மையார் அறிய மெய்ம்மையாகச் சொல்லும் என உறுதிமொழி செய்யச் சொல்லுவதாகப் பொருள் கொண்டு) மறுமொழி கூற வழியறியாது தன் கையிலேந்திய உடுகையை யொலித்து இவ்வுரையாடலை மேலும் வளர விடாது தடுத்து விட்டார் எனத் தலைவி தோழிக்குரைத்ததாக அமைந்த இச் செய்யுளில், ஆரூர், தலையாய சலவர், உமையறிய உரையின் என்ற தொடர்கள், இரு பொருள் தந்து, இங்ஙனம் தன் அன்பிற்குரிய தலைமகளோடு உரையாடிய தலைவராவார் திருவாரூரில் நீங்கா தெழுந்தருளியிருப்பவரும் தலையிற் கங்கையைத் தரித்தவரும் உமையொருபாகரும் ஆகிய சிவபெருமானே என்ற உண்மையினைத் தோழிக்கு விளங்க அறிவுறுத்து நிற்பல் உணர்ந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

தலைமகள், தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட இறைவனைக் கனவிற்கண்டு உரையாடிய திறத்தைத் தன் தோழிக்குப் பின்வருவாறு எடுத்துரைக்கின்றாள்: பண்டரங்க வேடத்தானாகிய இறைவன் என்னருடே வந்து நின்று என் பற்களைப் பார்த்து நின் பல்லின் தன்மை இதுவா என நகையாடுங் குறிப்புடன் 'பலிதா' என்று சொல்லிப் பிச்சை கேட்டான். அதுகேட்ட யான் 'பல் இந்தா' என்று கூறிப் பற்கள் சிலவற்றை என்பால் அவன் தர

வருவதாகப் பொருள் கொண்டு, இறைவனே நீ தர விரும்பிய பற்களைத் தக்க யாகத்தில் நின்றாற் பல்லுடை பட்ட சூரியனுக்கே கொடுத்துவிடு என்று கூறினான். அண்டங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு விளங்குபவனும் அவ்வண்டங்களுையெல்லாம் படைத்தருளியவனுமாகிய அப் பெருமான் மீண்டும் என்னை நோக்கித் தான் என்பால் வேண்டியது உணவு என்பது புலப்பட 'அன்னம்' என்று கூறினான். அது கேட்ட யான், நீ கூறும் அன்னம் என்பது பிரமனது ஊர்தியாகிய பறவையல்லவா என்றேன். மீண்டு மவன், என்னை நோக்கி நங்கையே யான் கூறும் சொற் பொருளை உணர்ந்துகொண்டு உன்பாலுள்ள உணவையிடுக என்ற பொருளில் 'உன் ஐயம்பெய்' என்றான். அத் தொடர்க்கு 'உன்பால் உள்ள ஐந்து அம்புகளையும் எய்க' என அவன் கூறுவதாகப் பொருள் கொண்ட யான், அவனை நோக்கி, நின்றாற் குறிக்கப்பட்ட ஐந்தம்புகளையும் உடையவன் மன்மதனே என்றேன். அதுகேட்ட இறைவன் என்னை நோக்கி, நீ யான் கேட்ட வண்ணம் பலியிடாது போயினும் நின்னுடன் உரையாடிய இவ்வளவிலேயே உண்டு பசி தீர்ந்த அமைதி நிலை எனக்குளதாயிற்று என்ற பொருளில், 'உண்டு இங்கு அமைந்தது' என்றான். அதனைக் கேட்டு உறக்கம் நீங்கி விழித்துக்கொண்டேன் என இங்ஙனம் தலைவி தோழிக்குத் தன் கனவு நிலையைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தது,

'பண்டங்கள்வந்து பலிதாளன்றான் பகலோற் கிடென்றேன்
அண்டங்கடந்தவன் அன்னமென்றான் அயன் ஊர்தி என்றேன்
கொண்டிங்குனையம் பெய்என்றான் கொடித்தே ரனங்கனென்றேன்
உண்டிங்கமைந்ததென்றாற் கதுசொல்ல வுணர்வுற்றதே'.

என்ற பாடலாகும்,

'வண்டுகள் தேன் நுகரும் கொன்றை மலர் மாலையை யணிந்த பெருமானே, நின் திருவடிகளை யடைந்து மலர் தூவிக் கைதொழுத மெய்யடியார்களுக்கு இடமகன்ற இப் பெரிய வுலகத்தைஆளக் கொடுத்ததும் அடியேன் பெற்ற மாவடு வகிர்போலுங்கண்களையுடைய என்மகள் நின்னைக் கைகளால் தொழுதகாலத்து அவளுடைய கைவளைகளைப் பறித்துக்கொண்டும் இங்ஙனம் இருவேறுபட்ட மன நிலையையுடையையாய் ஒருரில் ஒரு பொருளை இரு விலைக்கு விற்பது போலும் நினது நடுவு நிலைமையற்ற செயலைப்

புலப்படுத்தினை. அறவுருவாகிய இடபத்தைக் கொடிமேற் கொண்டு நற்குணங்களாற் சலியாத பெருமையுடைய கைத் திகழும் நினக்கு இச் செயல் தருவதோ' என இறைவனை நோக்கித் தன் மகளது ஆற்றுமை கூறிச் செவிலி இரங்குவதாக அமைந்தது,

அடிக்கண்ணி கைதொழுதார்க்ககன் ஞாலங்

கொடுத்தடிநாய்

வடிக்கண்ணி நின்னைத் தொழ வனாகொண்டனை வண்டுண்

கொன்றை

முடிக்கண்ணியா யெமக்கோரு ரிரண்டகம் காட்டினையாற்

கொடிக்கண்ணி மேல்நல்ல கொல்லே றுயர்த்த

குணக்குன்றமே. (73)

என்ற பாடலாகும். ஒருர் இரண்டகம் காட்டல் என்பது ஒரு பழமொழி. அஃகம் - முறைமை. மக்களெல்லோரும் அன்பினால் ஒத்து வாழ்ந்தற்குரிய ஒரே ஊரில் ஒரு பொருள் பற்றி இரு வேறு முறையில் நடந்துகொள்ளும் மன நிலையுடைய வஞ்சகரது கொடுஞ்செயலைக் குறிப்பது இப் பழமொழி. இஃது ஒருர் இரண்டகம் காட்டுதல் எனவும் வழங்கும். இத்தொடர்க்கு ஒருரில் ஒரு பொருள் பற்றி இருவேறு மனநிலையுடையராக நடத்தல் எனப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். இறைவனாகிய நீ நின்னை வழிபட்ட கோச் செங்கட் சோழர் மூர்த்திநாயனார் முதலிய மெய்யடியார்கள்க்கு உலகாளும் அரசரிமையை வழங்கி இன்பஞ் செய்தும், நின்னை அன்பினால் அடைந்து மகிழ்ந்தற்கு ஏக்கற்றிருக்கும் என் மகளது கைவளைகளைக் கவர்ந்து அவளுக்குத் தூன்பஞ் செய்தும், இவ்வாறு ஒத்த அன்புடையார்களிடத்திலேயே இரு வேறு உள்ளத்துடன் நடந்துகொள்ளுகின்றாய், இம் முறையற்ற செயல் நினது இறைமைத் தன்மைக்கு ஏற்றதாகாது எனச் செவிலி இறைவனை நோக்கி முறையிடும் இம் மொழிகளில், அடியார்க்கு உலகெலாம் ஆளக் கொடுக்கும் இறைவனது பெருவண்மையும், அருளாளனாகிய அப்பெருமானை நினைந்து தளரும் தலைனியின் மெலிவும் ஒருங்கு புலப்படுதல் பெற்றற்றமை காண்க. இப்பாடலிற் குறிக்கப்பட்ட ஒரு ரிரண்டகம் காட்டுதல் என்ற பழமொழியைத் திருத்தக்க தேவர் தாம் இயற்றிய சீவகசிந்தாமணி யென்னும் பெருங் காப்பியத்துள் சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம் 93-ஆம் பாடலில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

தலைமகளது ஆற்றுமை கண்ட தோழி இறைவனை
நோக்கி உரையாடுவதாக அமைந்தது,

தறித்தாய் அயன்றலை சாய்த்தாய் சலந்தானைத் தழலாப்
பொறித்தாய் அனங்கனைச் சுட்டாய் புரம் புனலுஞ்சடைமேற்
செறித்தாய்க் கிவைபுகழாகின்ற கண்டிவன் சிலவளையும்
பறித்தாய்க் கிதுபழி யாகுங்கொலா மென்று பாவிப்பனே. (81)

என்ற பாடலாகும். 'பிரமனது தலையை அரிந்தாய். சலந்தானை அழித்தாய். காமனை எரித்தாய். முப்புரங்களையும் சுட்டு நீருக்கினாய். கங்கையாகிய பெருவெள்ளத்தின் வேகத்தைக் குறைத்து அதனை நினது சடையில் அடக்கினாய். நீ செயத ஒறுத்தலாகிய இச் செயல்கள் நினக்குப் புகழ் விளைப்பனவாக உலகத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்படுதலைக் கண்டு, மேலும் இத்தகைய ஒறுத்தற் றெழிலாற புசும் பெறுதலையே விரும்பி நின்னருளுக்குரிய ளாகிய இத் தலைவியின் சிலவாகிய வளைகளையும் பறித்துக் கொண்டாய் போலும். நிற்பால் அன்புடையாள்பால் நீ செய்த இச்செயல் பொருள்சேர் புகழாளனாகிய நினக்குப் பழி விளைவிப்பதாகுமே எனச் சிற்றறிவுடைய யான் எண்ணுகின்றேன்' என இறைவனை நோக்கித் தோழி நயம்பெற உரையாடிய திறம் நினைந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

தலைமகளுக்கு உற்ற நோயை யறிந்து தணிக்க எண்ணிய தோழியை நோக்கித் தலைவி தான் உற்ற துயரைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்தது,

செறிவளையாய் நீவிரையல் குலநலங் கல்விமெய்யாம்
இறையவன் தாமரைச் சேவடிப் போதென்றெல் லோருமேத்தும்
நிறையுடை நெஞ்சிது வேண்டிற்று வேண்டிய நீசர் தம்பாற்
கறைவளர் கண்டனைக் காணப்பெரிதுங் கலங்கியதே. (85)

என்ற பாடலாகும். 'செறிந்த வளையலணிந்த தோழியே! குடிப்பிறப்பு, நல்லொழுக்கம், கல்வி, வாய்மை ஆகிய நற் பண்புகளுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாகத் திகழ்வது எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த இறைவனுடைய தாமரை மலர்போலுந் திருவடியே யெனப் பெரியோர் பலரும் போற்றிப் புசும் நிறையுடைமையில் நிலைபெற்றுள்ள எனது நெஞ்சம், என் ஆருயிர் நாயகனாகிய நீலகண்டமுடைய பெருமானைத் தாம் விருப்பியனவற்றை விரும்பிய வண்ணஞ் செய்தொழு கும் நிமித்திகன் முதலிய கீழ்மக்களது முயற்சியாற் காண முயலும் அன்னையின் செயல் கண்டு மிகவுங் கலக்கமுடைய

கின்றது. இதுவே எனது நோய்க்குரிய காரணமாகும். இதனை யறிதற்கு நீ நிமித்திகர் முதலியோரை நாடி விரையற்க.' என்பது இதன் பொருளாகும். ஆருயிர் நாயகனாகிய இறைவனை அடைய இயலாமையால் வளைகழல் உடல் மெலிந்து வருந்துகின்ற எனக்கு நிறையுடைய நெஞ்சினால் துணைபுரிவார் என்னுயிர்த் தோழியாகிய நின்னைத் தவிர வேறு யாருமில்ர் என்பதனைக் குறிப்பான் அறிவுறுத்துவான் தன் தோழியைச் செறிவனையாய் எனத் தலைவி அழைத்தமை நினைக்கத் தகுவதாம்.

தலைவனோடு உடன் போதற்கு ஒருப்பட்ட தலைமகனைத் தோழி வழிப்படுத்துரைப்பதாக அமைந்த பாடல்,

ஓதவனாம் உரையவன் பல்குணம் உன்னை விட்டேன்
போதவன் பின்னே பொருந்தவன் வாழ்க்கை திருந்தச்சென்று
மாதவ மாகிடு மாதவ மாவளர் புன்சடையான்
யாதவன் சொன்னான் அதுகொண் டொழியினி யாரணங்கே.

என்பதாகும். 'அரிய தெய்வப்பெண் போல்வாய்! நின் தாய் தந்தை ஆயத்தார் முதலியோர் பெயர் குணங்களைக் கூறுதலை விடுத்து நின் ஆருயிர் நாயகனாகிய இறைவனுடைய திருப்பெயர்களையே இடைவிடாது சொல்வாயாக. குணங்களாற் சலியாத பெரிய மலை போன்று விளங்கும் அப் பெருமானுடைய அருட் குணங்களையே பேசுக. நின்னைப் பிரிவின்றியிருந்த யானும் நீ அவ் விறைவனுடன் சேர்ந்த இந்நிலையில் நின்னை நீங்கி நிற்கின் தேன். இனி நீ நின்னுயிர்த் தலைவனாகிய இறைவன்பின்னே செல்வாயாக. அவனது அருள்வழி யொழுகும் நல் வாழ்க்கையில் திருத்தமுறச் சென்று பொருந்தி வாழ்வாயாக. இங்ஙனம் ஒழுகுவாயாயின் நின்செயல்களால் இவ்வுலகத்திற்குப் பெருகிய தவப் பயன் உளதாகும். பெருந்தவத்தின் உருவாக விளங்குஞ் செஞ்சடைக் கடவுளாகிய இறைவன் நீ எதனைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினக்குப் பணித் தருளினோ அப்பணியையே குறிக்கொண்டு போற்றிப் பிறவற்றை நீங்கி ஒழுகுவாயாக' எனத்தோழி தலைவிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள். எவ்வுயிர்க்கும் அன்புடையராய் ஒழுகும் ஈசனடியாரைத் தோழியாகவும், அவரால் நல்வழிப் படுத்தற்குரிய தகுதிவாய்ந்த நல்லுயிரைத் தலைமகளாகவும் கொண்டு, இப்பாட்டின் துறைப்பொருளைக் கூர்ந்து

நோக்குமிடத்து, மக்களெல்லோரும் தம்முடைய பாசத் தொடர்பொழிந்து இறைவனுடைய திருவடிக்கண் தலைப் படுத்தலாகிய ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வையடைந்து இன்புறு தற்குரிய நெறிமுறைகள் திருவருட் செல்வராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனரால் இத்திருப்பாடலில் உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளமை நன்கு புலனும்.

இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவித்துக் காத்து மீண்டும் ஓடுக்கி உயிர்களை உய்விக்கும் மும்மூர்த்திகளாக விளங்கும் இறைவன் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானே என்பார்,

வீரன் அயன் அரி வெற்பலர் நீரெரி பொன்னெழிலார்
காசொண் கடுக்கை கமலந் துழாய்விடை தொல்பறவை
பேரொண் பதிநிறத் தாரிவ ரூர்திவெவ் வேறென்பரால்
யாரு மறியா வகையெங்க ளீசர் பரிசுகளே. (95)

என அவ்விறைவன தீயல்பை விளக்குகின்றார் சேரமான் பெருமாள் நாயனர். ஆரன் அயன் அரி என்பன சிவபெருமானுக்குரிய பெயர்களென்றும், கயிலைமலையும் தாமரை மலரும் பாற்கடலும் முறையே அவ்விறைவன் எழுந்தருளிய இடங்களென்றும், தீவண்ணம், பொன் வண்ணம், கார்வண்ணம் என்பன அவ்விறைவனுடைய திருமேனி நிறங்களென்றும், கொன்றைமலர், தாமரை, துழாய் என்பன முறையே அப்பெருமான் அணிதற்குரிய மாலைகளாமென்றும், இடபம் அன்னம் கருடன் என்பன முறையே அப்பெருமானுக்குரிய ஊர்திகளாமென்றும் நிரளிதைப் பொருள்கோள் அமையக்கூறி, இவ்வாறு எங்கள் பெருமானாகிய ஈசனுக்குரிய தன்மைகள் யாவரும் அறியாவகையில் வேறுவேறு உள்ளனவாயினும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் உரிய முதல்வன் ஒருவனே யென்று இத்திருப்பாடலில் சேரமான் பெருமாள் விரித்துக் கூறினமை நினைந்து போற்றத் தக்கதாகும். அயன் அரி ஆரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாக விளங்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே யென்ற உண்மையை,

‘பவமலிதொழிலது நினைவொடு பதுமநன்மலரது மருவிய சிவன்’

எனவும்

‘உலகுகள் நிலைபெறுவகை நினைவொடு மிகும் அலைகடல்நடு அறிதுயிலமர் அரியருவியல்பரன்’

எனவும்

முழுவதும் அழிவகைநினைவொடு முதலுருவியல்பரன் '

எனவும் ஆளுடைய பிள்ளையார் தெளிவாக விளக்கி யருளினமை காண்க. ¹

உலகு உடல் கரணம் நுகர்பொருள் என்பவற்றை உயிர்களுக்குத் தந்து அவற்றைப் பிறப்பித்தற் று முன்னரே தனது இச்சையாற்கொண்ட அருளாகிய திருமேனியை யுடையவன் இறைவனாதலின், முதுமைக்கு முதல்வனாக வுள்ளவன் அவனே. பழையையுடைய நான்மறைகளை யருளிய முதல்வனாகிய அப்பெருமான் எழுகடல்களையுந் துறைகளாகக்கொண்ட ஏழுலகங்களுக்குந் தலைவனாயினும் கயிலைமலையின் உச்சியில் விரும்பி வீற்றிருக்கிறான். இங்ஙனம் தன்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகத்தை இடமாகக்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பினும் இவ்வுலகங் களெல்லாம் தன்னால் தோற்றுவிக்கப்படுதற்குமுன் தான் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கொண்ட நடுவு நிலையோடு கூடிய திருவருளாகிய தொன்மை இயல்பினின்றும் சிறிதும் வழுபாது யாண்டும் எல்லாவுயிர்களின் உள்ளத்தும் ஒப்ப வீற்றிருந்து அருள் புரிதலால் இறைவன் என்னும் காரணப்பெயரையுடையவன். தன் வயத்தனாதல் முதலிய எண் குணங்களைத் தனக்கே சிறப்புரிமையாகக் கொண்ட மையால் எல்லார்க்கும் நல்லருள் சுரக்கும் ஈசனாகத் திகழ்பவன். தன்னை இடைவிடாது நினைந்து போற்றும் மெய்யடியாருள்ளத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டு விரும்பி வீற்றிருப்பவன். நஞ்சுடைய பாம்பினையும் வெறுத்து விலக்காமல் அணிகலனாக விரும்பி யணிந்தருளிய அருளாளன். இங்ஙனம் காலம் இடம் பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் முழுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானே இவ்வரம்புகளுட்பட்டு வழங்குஞ் சொற்களால் சொல்லித் துதித்தல் நம்மனோர்க்கு இயலாதென்பார்,

முறைவனை மூப்புக்கு நான்மறைக்கும்முத லேழ்கடலந்
துறைவனைச் சூழ்கயிலாயச் சிலம்பனைத் தொன்மை ஞுன்று
இறைவனை யென்குணத் திசனை யேத்தினர் சித்தந்தம்பால்
உறைவனைப் பாம்பனை யாம்பின்னை யென்சொல்லி

யோதுவதே. (53)

1. திருச்சிவபுரத்துத் தேவாரம் 'புவம் வளிகனல்' என்ற முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம் 1, 2, 3ம் திருப்பாடல்களை நோக்குக

என்ற திருப்பாடாலால் சொலற்கரிய சூழலாய் விளங்கும் இறைவனது இயல்பினைச் சேரமான் பெருமாள் அறிவுறுத்தியருளினமை நினைந்து போற்றத் தக்கதாகும்.

உலக உயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் அன்பினால் கலந்து உலகியல் நிகழ்த்தி இன்புற்று உய்யும் வண்ணம் உயிர்க்குயிராகிய இறைவன் அம்மையப்பனாகத் திருமேனி கொண்டு தோன்றி எல்லாவுயிர்களுக்கும் அருள்புரி கின்றான் என்னும் உண்மையினை நம் தமிழகத்தே தோன்றி அப்பெருமானது திருவருள் நெறியாகிய சிவநெறியில் நின்றொழுகிய செர்புலச் செல்வர்கள் அனை வரும் நன்குணர்ந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். அப்பெரு மக்கள் மேற்கொண்டொழுகிய சிவநெறியினைக் கடைப் பிடித்து ஒழுகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார், தாம் இறை வனருளாற் கண்டுணர்ந்த மாதொருபாகர் திருக்கோலத் தியல்பினை,

வலந்தான் கழலிடம் பாடகம் பாம்பு வலமிடமே
கலந்தான் வலநீ றிடஞ்சாந் தெரிவலம் பந்திடமென
பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடம்
சலந்தாழ் சடைவலம் தண்ணங் குழலிடஞ் சங்கரநகே. (65)

என்ற பாடலால் நம்மனோர்க்கு விளங்க அறிவுறுத்து கின்றார். எல்லாவுயிர்க்கும் இன்பத்தைத் தருதலாற் சங்கரன் எனப்போற்றப் பெறும் சிவபெருமானுக்கு வலப் பக்கத்துத் திருவடியில் அணியப் பெற்றுள்ளது ஆடவர் அணியாகிய வீரக்கழல். இடப்பக்கத்துத் திருவடியிலுள்ளது மகளிர் அணியாகிய பாதசரம். வலப்பக்கத்தே அணிவது பாம்பாகிய அணிகலன். இடப்பக்கத்துள்ளவை மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற அணிகலன்கள். வலப்பாலிற் பூசுவது திருநீறு. இடப்பாலிற் பூசுவது செஞ்சாந்து. வலப்பால் திருக்கையில் ஏந்தியது தீ. இடப்பால் திருக்கையில் ஏந்தியது பந்து. வலப்பக்கத்தே பூண்பது எலும்பாகிய உலர்ந்த மாலை. இடப்பக்கத்தே பூண்பது பொன்னரி மாலை. வலம் ஏந்தியது வேற்படையாகிய சூலம். இடம் ஏந்தியது சக்கரப்படை. வலப்பக்கத்தது தாழ்சடை. இடப்பக்கத்தது கருங்குழல் என்பது இத்திருப்பாடலின் பொருளாகும் இத் திருக்கோலத்தைத் தொன்மைக் கோலம் எனப் போற்றுவர் திருவாதவூரடிகள்.

இங்ஙனம் சிவபெருமானது இடப்பக்கத்து எழுந்தருளிய உமையம்மையாரே திருமால் என்ற திருவுருவத்துடனும் இறைவனது இடப்பக்கத்தில் விளங்குகின்றார் என்ற மெய்மையைத் தெரிவிப்பது,

இடமால் வலந்தான் இடப்பால் துழாய் வலப்பாலொன்
கொன்றை
வடமா லீடந்துகில் தோல்வலம் ஆழியிடம் வலமான்
இடமால் கரிதால் வலஞ்சே திவனுக் கெழினலஞ்சேர்
குடமாலிடம் வலங் கொக்கரை யாமெங்கள் கூத்தனுக்கே. (6)

என்ற பாடலாகும். எங்கள் கூத்தப்பிரானாகிய இறைவனுக்கு இடப்பாகம் திருமால்; வலப்பாகம் தான். இடப்பாலணிந்தது துழாய்மலை; வலப்பாலது கொன்றை மலர்மலை. இடப்பக்கத்திலுடுக்கப்பெற்றது பொன்னாடை; வலப்பக்கத்தது புலித்தோல். இடது திருக்கையில் ஏந்தப்பெற்றுள்ளது சக்கரப்படை; வலப்பக்கத்தது இடபக் கொடி. இடப்பாகத்துத் திருமேனி கரியது; வலப்பாகத் திருமேனி செம்மை நிறமுடையது. இடப்பாகத்தின் ஆடலுக்கேற்றது குடம்; வலப்பாகத்தின் ஆடலுக்கேற்றது கொக்கரையென்னும் வாத்தியமாகும் என்பது இத்திருப்பாடலின் பொருள்.

சிவபெருமான் உயர்த்த கொடியில் எழுதப்பெற்ற இடபமும் அப்பெருமான் உடுத்த கோவணவுடையும் அவ்விறைவனது சென்னியில் அணியப்பெற்று விளங்கும் கொக்கிரகும் அவன் திருவடியிலணிந்த வீரக்கழலும் அவன் மார்பிற் பூசப்பெற்று விளங்கும் திருநீறும் மாலையாக விளங்கும் ஐந்தலையரவும் முடிமேல் விளங்கும் பிறைமதியும் மணநாறும் கொன்றைமலர் மாலையும் அப்பெருமான் திருக்கையில் விளங்கும் முனிலைச் சூலமும் ஆகிய இத்திருக்கோலம் எப்பொழுதும் தம் கட்புலனாகத் திகழக்கண்ட சேரமான் பெருமாள் நாயனார் தாம் கண்ட அவ்வழகிய காட்சியை,

கொடிமேல் இடபமுங் கோவணக் கீளுமோர் கொக்கிரகும்
அடிமேற் கழலும் அகலத்தீன்றுமை வாயரவும்
முடிமேல் மதியும் முருகலர் கொன்றையும் முனிலைய
வடிவேல் வடிவுமென் கண்ணுளெப் போதும் வருகின்றவே.
(20)

என்ற பாடலால் ஏனையோர்க்கும் விளங்க எடுத்துரைக்கும் திறன் படிப்போருள்ளத்தை உருக்குவதாகும்.

கதிர் விரிகின்ற செஞ்ஞாயிறுபோன்று ஒளிர்வது இறைவனது சிவந்த திருமேனி. ஞாயிற்றைச் சூழ்ந்தொளிரும் ஒளிக்கற்றைகள்போல்வது அப்பெருமானது செஞ்சடை. ஞாயிற்றின் கதிர்க்கு ஆற்றாதோடிய காரிருள் போன்று திகழ்வது நஞ்சக்கறையுடைய திருநீலகண்டம். அவ்விருளின் கீழ் விளங்கும் வெண்மேகம் போன்றது அப்பெருமான் திருமேனியிற் பூசப்பெற்றுத் திகழும் திருவெண்ணீறு எனச் சேரமான் பெருமான் தாம் கண்ட தெய்வக்காட்சியை உவமை கூறி விளக்குவதாக அமைந்தது;

விரிகின்ற ஞாயிறு போன்றதுமேனியஞ் ஞாயிறு சூழ்ந்தெரிகின்ற வெங்கதி ரொத்தது செஞ்சடையச்சடைக்கீழ்ச்சரிகின்ற காரிருள் போன்றது கண்டமக் காரிருட்கீழ்ப்புரிகின்ற வெண்முகில் போன்றுளதாலெந்தையொண்

பொடியே (26)

என்ற திருப்பாடலாகும்.

இருள் நிறந்தங்கிய திருமிடற்றினால் இரவாகவும், தன் செம்மேனியொளியாற் பகலாகவும், வேதப்பொருளாக மேன்மேலுயர்ந்து சலிப்பின்றி விளங்குதலால் (மரையாகிய மாளைத் தாங்குதலால்) மலையாகவும், திருவைந்தெழுத்தின் பொருள் நிரம்பிய திருவடையாளமாகிய கொன்றை மலர் மாலையையணிந்தமையால் கொன்றை பூத்து விளங்கும் முல்லை நிலமாகவும், பாம்புகள் ஊர்ந்து தவழ்தலால் புற்றுகவும், மதிகூடுதலால் விசும்பாகவும் கங்கை நீரையேற்றலாற் கடலாகவும், ஆட்பாலவர்க்கருளும் அருள் காரணமாகப் பலவேறு திருவுருவங்களை மேற்கொள்ளுதலால் இங்குக் கூறப்படாத வேறுபல வண்ணங்களாகவும் சிவபெருமான் விளங்குமியல்பினை

இருளார் மிடற்றால் இராய் பகல்தன்னால், வரைமறையாற், பொருளார் கமழ் கொன்றையால் முல்லை, புற்றரவாடுதலால், தெருளார் மதிவிசம்பாற், பௌவந்தெண்புனல்

தாங்குதலால்,

அருளாற் பலபல வண்ணமுமா அரனயினனே.

(57)

என்ற பாடலால் விரித்துரைப்பர்.

தன்னை வழிபடும் மெய்யடியார்களைச் சாதற்றுன்பத்தினின்றும் நீக்கி நிலமிசை நீடுவாழச் செய்தலாற் காலகால னாகவும், பிறவிப்பிணி தீர்த்தலால் நன்மருந்தாகவும், அடி

யார்கள் மனத்தால் நினைத்தனவற்றை நினைத்தபொழுதே வரையாது வழங்குதலாற் சிந்தாமணியாகவும், தன் பொருள்சேர் புகழை நாவாரப் பேசுங்கால் தெவிட்டாத இன்சுவை பயத்தலால் வானோரமுதமாகவும், தலைதாழ்த்து வணங்கும் அன்பர்களது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உவகை தருதலால் ஆருயிர் நாயகனாகவும், இங்ஙனம் இறைவன் தன்னடியார்களுக்கு ஆருளுந்திறம் பலபல வண்ணங்களா மென்பார், அவனை நினைந்து மால்கொண்ட தலைவி கூற்றில் வைத்து,

சந்தித்த கூற்றுக்குக் கூற்றும் பிணிக்குத் தனிமருந்தாம்
சிந்திக்கிற் சிந்தா மணியாகித் தித்தித் தழுதழுமாம்
வந்திக்கின் வந்தெனைமால் செய்யும் வானோர் வணங்க நின்று
அந்திக்க னாடி யரனடியார்களுக் காவனவே. (83)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார்.

மக்கள் விநம்பி வேண்டுமியல்பினதாகிய வாழ்நாளிற் பாதிப்பகுதி உறக்கத்திற்குரிய இராப்பொழுதாய்ப் பயனின்றிக் கழிவது. எஞ்சிய பாதி நாட்களில் நெருங்கி வருத்தும் கொடிய நோய்களும் ஒன்றுமறியாப் பிள்ளைமைப் பருவமும் எதுவுஞ் செய்தற்கியலாத முதுமையும் விரவி வருத்துவன. அன்றியும் அச்சம் வெகுளி அவா பொருமை முதலிய தீக்குணங்கள் பல செறிந்து உள்ளம் உரை செயல்களை மாசு படுத்தவன. ஆதலின் இங்ஙனம் துயரிலங்கும் உலக வாழ்வினைப் பற்றுக்கோடாக எண்ணிச் சாராது என்றும் நிலைபெறுடைய இறைவன் திருவடிகளைச் சார்ந்து உய்திபெறுவோமாக என உலக மக்களை அழைத்துக் கூறும் அறிவுரையாக அமைந்தது.

வேண்டிய நாட்களிற் பாதியுங்கங்குல் மிகவவற்றுள்
சுண்டிய வெந்நோய் முதலது பிள்ளைமை மேலதுமூப்
பாண்டின அச்சம் வெகுளி அவா அழுக்கா நிங்ஙனே
மாண்டன சேர்தும் வளர்புன் சடை முக்கண் மாயனையே (99)

என்ற பாடலாகும்.

வழிபட வேண்டுமென்னும் பேரன்பினால் நெஞ்சங் குழைந்து தளிக்கவும் கண்களினின்று அன்புநீர் ததும்பி வழியவும் முகம் தாமரை மலரின் பொலிவுடையதாக விளங்கவும் அழகிய சிவந்த மலர்போலும் கைகள் குணிய எட்டுறுப்பும் நிலத்திற் பொருந்த வீழ்ந்து திருவடிகளைப் பணிந்து தம் சொற்களாகிய மலர்களால் அருச்சித்து வழி

பட வல்ல அடியார்கள் தங்குதற்கென்றே தாழ் சடையானாகிய இறைவன் வஞ்சனை முதலிய குற்றங்களைக் கடிந்து எல்லாவுலகிற்கும் மேலதாகிய வீட்டுலகத்தைத் திருத்தமுற அமைத்து வைத்துள்ளான் என்பார்,

நெஞ்சந் தளிர்விடக் கண்ணீர் ததும்ப முகமலர
அஞ்செங் கரதலங் கூம்ப அட்டாங்க மடிபணிந்து
தஞ்சொல் மலரால் அணியவல் லார்கட்குத் தாழ்சடையான்
வஞ்சங் கடிந்து திருத்திவைத் தான்பெரு வானகமே. (11)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார். இத்திருப் பாடலில் இறைவன்பால் நேய மிக்க அடியார்களது இயல்பும் அவர்களுக்கு இறைவன் ஈறிலாப் பேரின்ப வாழ்வை வகுத்தருளிய திறமும் இனிது விளக்கப் பெற்றிருத்தல் அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

சிவபெருமானுக்கு அடியராயினோர் பெறும் இன்ப நிலையும் அவ்விறைவனது அருள்வழி நில்லாத தீயார அடையுந் துன்ப நிலையும் இன்னவென விளக்குவது,

வானக மாண்டு மந்தாகினியாடி நந்தாவனஞ் சூழ்
தேனக மாமலர் சூடிச் செல்வோருஞ் சிதவல் சுற்றிக்
கானகத் தேயத் திரிந்திரப் போருங் கனக வண்ணப்
பானிற நீற்றற் கடியரு மல்லாப் படிற்றமே. (12)

எனவரும் பாடலாகும். வானுலகத்தையாண்டு ஆகாய கங்கையின் தூய நன்னீரிற் குளித்து அங்குள்ள நந்த வனங்களில் அலர்ந்த தேனிறைந்த நறுமலர்களைச் சூடித் தேவராய்த் துறக்கவின்பங்களை நுகர்பவரும், இவ்வுலகிற்கந்தைத் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டு காலிலுள்ள நகத் தேய ஊர் தோறுந் திரிந்து இரந்துண்போரும் முறையே யாவரெனின், பாட்போலும் நிறந்தங்கிய திருவெண்ணீர் றிணையணிந்த சிவபெருமானுக்கு அடியராயினோரும் அவரல்லாத தீயோருமெனத் தெளிதல் வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

இறைவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலும் ஆகிய வழிபாட்டை மேற்கொள்ளுதற் பொருட்டே இம் மக்கட் பிறவி நமக்கு அளிக்கப்பெற்றுள்ள தென்பதனையும் பெறுதற்கரிய தம்முடம்பினைக் கடவுள் வழிபாட்டிற் பயன்படுத்தாமையால் மனிதர்க்குளதாம் தாழ்வினையும் புலப் படுத்துவது,

சொல்லாதன கொழுநா, வல்லசோதியுட் சோதிதன்பேர்
செல்லாச் செவிமரம், தேறித்தொழாதகை மண், திணிந்த
கல்லாம் நினையாமனம், வணங்காத்தலையும் பொறையாம்,
அல்லா அவயவத்தானும் மனிதர்க் கசேதனமே. (42)

என்ற பாடலாகும். ஞாயிறு திங்கள் விண்மீன்கள் ஆகிய
சுடர்ப் பொருள்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் ஆன்மாக்களது
அறிவினுள்ளங் கலந்து நின்று ஒளிதரும் பேரொளிப்
பிழம்பாகிய இறைவனது திருப்பெயரைச் சொல்லும் பயிற்சி
பெருத மனிதரது நா அவிழ்ச் சுவையின் நித் தமிழ்ச்
சுவை யறியாமையால் மண்ணை யுழுதற்குரிய கலப்பையின்
கண் அமைந்த இருப்புக்கொழுவெனக் கொள்ளத்தக்க
தாகும். இறைவன் திருப்பெயரைக் கேட்டலிற் பழகாத
செவி உணர்ச்சியற்ற மரமாம். எவ்வுயிர்க்குந் தலைவன்
இறைவனே எனத் தெளிந்து தொழாதவர் தம் கைகள்
தமக்குரிய தொழிலைச் செய்யும் ஆற்றல் பெருமையின்
மண்ணால் இயன்றனவேயாம். இறைவனை நினைந்துரு
காத மனம் தனக்குரிய அன்பின் நெகிழ்ச்சியினைப் பெருமை
யால் வலிய கல்லெனவே கொள்ளத்தகும். இறைவனைத்
தாழ்ந்து வணங்காத்தலையும் கல்வியறிவின் பயனாகிய பெரு
மையை எய்தப் பெருமையின் வெறுஞ்சுமையேயாகும்.
இங்ஙனமே இறைவன் திருவுருவினைக்காணும் பயிற்சியில்
லாத கண்கள் அப்பெருமானெழுந்தருளிய திருக்கோயில்
களைச் சூழ்ந்து வலம்வராத கால்கள் ஆகிய பிற பொறிகளும்
தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக்கொள்ளும் ஆற்றல் பெருமை
யால் அறிவற்றன வெனவே கொள்ளுதற்குரியன என்பது
இத்திருப்பாடலின் பொருள். 'கோளில்பொறியிற் குண
மில்வே எண்குணத்தான், தானே வணங்காத்தலை' என்ற
திருக்குறளுக்குச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கூறிய
சிறந்த விரிவுரையாக இத்திருப்பாடல் அமைந்துள்ளமை
நினைந்து மகிழ்தற்குரியதாகும்.

அழியுமியல்பினதாகிய பயனற்ற உடம்பினைப் பேணிப்
பாதுகாத்தற் பொருட்டு நாளும் பொய்யே பேசிப்
பலருடைய வீடுகள் தோறுஞ் சென்றிரந்து துன்புறுதற்கிட
மாகிய இவ்வுலக வாழ்வில் அழுந்தித் தளராத உய்திபெறு
வோம். நெஞ்சே துயர்நீங்கி எழுவாயாக. முன்னொரு
காலத்திற் கடலிற் பரவியெழுந்த கொடிய நஞ்சினையுட்
கொண்டு தன் மிடற்றிலடக்கிய இறைவன் திருவடிகளைப்
புகலாக அடைந்துய்தலே இவ்வுலகிற் பெறுதற்கரிய மக்கள்

யாக்கையை நாம் பெற்றுள்ளமையால் அடைதற்குரிய பெரும் பயனும் என்ற மெய்ம்மையை நினக்குச் சொன்னேன் எனச் சேரமான் பெருமாள் தம் நெஞ்சத்திற்குக் கூறும் அறிவுரையாக அமைந்தது,

படியுயின் சொல்லிப் பாழுடலோம்பிப் பலகடைச்சென்
நிடரு தொழிதும் எழுநெஞ்சமே எரியாடி யெம்மான்
கட ருயின் நஞ்ச முண்டபிரான் கழல் சேர்தல்கண்டாய்
உடரு னுளபய னுவசொன்னேனிவ் வுலகினுள்ளே. (13)

என்ற திருப்பாட்டாகும்.

என் நெஞ்சமே இறைவனது திருவடியைப் பணிவாயாக. அப்பெருமானது மெய்ப்புகழை இசை பொருந்தப் பாடியாடுக. குளிர்ந்த நறுமலரால் மாலை புனைந்து அப்பெருமானுக்கு அணிக. சூரியனுடைய பற்களைத் தகர்த்த அவ்விறைவனுக்கே அடிமை செய்யத் துணிக. உடம்பில் திருநீற்றை நிறையப்பூசி அவ்விறைவனது திருவடித் தொண்டினையே விரும்பிச்செய்க. இங்ஙனஞ் செய்வாயாயின் நல்லன வெல்லாம் நிறைந்த சிவலோக வாழ்வை நினக்குக் காட்டியருள்புரிவான். நின் கவலையை நீக்குக எனத் தம் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது,

பணிபதம் பாடிசை யாடிசையாகப் பணிமலரால்
அணிபதங் கன்பற்கொள் அப்பனை யத்தவற்கேயடிமை
துணிபதங் காழுறு தோலொடு நீறுடல் தூர்த்துநல்ல
தணிபதங் காட்டிடும் சஞ்சல நீயென் றறிநெஞ்சமே (10)

என்ற பாடலாகும். பெரும்பொருளைத் தேடிப் பெற்றும் பெருமையால் செயலொழிந்து திண்ணும் திரிந்தும் நோயிற் கிடந்தும் மீண்டும் அலைந்து திரிந்தும் வருந்துதற்கு இடனாகிய இவ்வுலக வாழ்க்கையை விட்டொழிப்பாயாக. மாதொரு கூறனாகிய இறைவன் நாம் பக்குவம் பெற உள் ளந்திருந்திய காலத்தே நம்முடைய தீவினைகளைக் களைந்து அருள்புரிவான் எனத் தம் நெஞ்சத்திற்கு உரைப்பதாக அமைந்தது,

இருந்தன மெய்தியு நின்றுந் திரிந்துங் கிடந்தலைந்தும்
வருந்திய வாழ்க்கை தவிர்த்திடுபோக நெஞ்சே மடவான்
பொருந்திய பாகத்துப் புண்ணியன் புண்ணியல்

குலத்தெம்மான்
திருந்திய போதவன் தானேகனையுந் தீவினையே. (17)

என்ற திருப்பாட்டு. உலக வாழ்க்கை துன்பத்திற் கிடனாவ தென்பதும், உயிர்கள் தம் முயற்சி யொன்றினாலேயே வினைத் தொடக்கினின்றும் மீளமுடியாதென்பதும், வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினனாகிய இறைவனே உயிர்களின் உளத்தாய்மைக்கேற்ப அஸ்வுயிர்களைப் பாசப்பிணிப் பினின்றும் விடுத்தருளிப் பேரின்பம் வழங்க வல்லவன் என்பதும் ஆகிய உண்மைகள் இத்திருப்பாடலாற் புலப்படுத்தப்பட்டமை காணலாம்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பொறிவாயிலைந்தவித் தானாகிய இறைவன் அருளிய திருவருள் நெறியில் தாம் சென்ற அநுபவத்தை விரித்துரைப்பன,

திவினையேனை நின் றைவ ரிராப் பகல் செத்தித்தின்ன
மேவின வாழ்க்கை வெறுத்தேன் வெறுத்து விட்டேன்
வினையும்
ஒவினது உள்ளந் தெளிந்தது கள்ளங் கடிந்தடைந்தேன்
பாவின செஞ்சடை முக்கண னூணன் பாதங்களே. (18)

சிந்தனை செய்ய மனமமைத்தேன் செப்ப நாவமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலையமைத்தேன் கைதொழுவமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற் கன்பமைத்தேன் மெய்யரும்ப வைத்தேன்
வெந்த வெண்ணீரணி யீசற்கிவையான் விதித்தனவே. (92)

எனவரும் பாடல்களாம். கொடுவினையேனாகிய என்னை ஐம்புலன்களாகிய வேடர் ஐனரும் செத்தித் தின்னுதலால் அவர்களது தொல்லைக்குட்பட்டு உடலொடு வரமும் இவ்வாழ்க்கையை அருவருத்தேன். வெறுத்து ஒழித்து விட்டேன். எனது பழவினையாகிய பகையும் என்னை விட்டொழிந்தது. அதுனால் என்னுள்ளமும் தெளிவு பெற்றது. உள்ளத்திலுள்ள வஞ்சனை முதலிய மாசுகளைத் துவரத்துடைத்து முக்கட்பகவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டேன். அப்பெருமானைச் சிந்தித்தற்கென்றே என் மனத்தைத் திருத்தமுடையதாகச் செய்தேன். அவனது பொருள்சேர்புகழைச் சொல்லுதற்கே என் நாளை உரிமைப்படுத்தினேன். அவன் திருவடிகளைத் தொழுதற்கே என் தலையை உரிமையாக்கினேன். அவனைத் தொழுதலாகிய திருப்பணிக்கே என் கைகளைப் பயன்படச் செய்தேன். அவனது திருவருளைக் கடைப்பிடியாகப் பற்றுதற்பொருட்டே

எனது அன்பினை அமைத்தேன். அவனது திருவருட் பண்பினை எண்ணிய அளவே என்னுடல் சிலிர்க்கும் நெகிழ்ச்சியுடையனாகியேன். எல்லாப் பாவங்களையும் சுட்டெரிக்கும் அருள் வண்ணமாகிய திருவெண்ணீற்றினை யணிந்த சிவபெருமானை வழிபடுதற்கு அடியேன் மேற்கொண்ட நியமங்கள் இவையாகும் எனச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் மேற்காட்டிய திருப்பாடல்களால் தாம் பெற்ற பேரின்பத்தினை ஏனையோரும் பெற்று இன்புற வழிகூறிய திறம் நினைந்து போற்றத் தக்கதாகும்.

இவ்வுலக வாழ்விலும் மறுமை வாழ்விலும் வேண்டு வார் வேண்டுவதே ஈந்தருளும் பேரருளும் பேராற்றலு முடையோன் இறைவன் ஒருவனேயாதலின் அவனை வழிபடுவோர்யாண்டும் என்றும் இன்பமே நுகர்வரென்றும் அப்பெருமானை வழிபடாது அவனடியார்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யுங் கொடியோர் மீளா நரகத்தில் வீழ்ந்திடர்ப்படுவ ரென்றும் உலகமக்களுக்கு அறிவுறுத்தக் கருதிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார்,

உலகாளுறுவீர் தொழுமின் விண்ணுள்வீர் பணிமினித்தம்
பலகாமுறுவீர் நினைமின் பரமனெனொன்ற லுற்றீர்
தலகாமலரால் அருச்சிமின் நாணரகத்து நிற்கும்
அலகாமுறுவீர் அரனடியாரை யலைமின்களே. (14)

என நயமுறக்கூறுகின்றார். உலகாளும் பெருவிருப்புடை யீர், நும் விருப்பம் ஈடேற வேண்டின் எவ்வுயிர்க்கும் தலை வனாகிய இறைவனைக் கைகூப்பித் தொழுவீராக. வானுலக ஆட்சியை விரும்பியவர்களே இறைவனடிகளில் வீழ்ந்து பணிமின்கள். நாஸ்தோறும் இவ்வுலகிற் புதிய புதிய இன்பங்களை நுகர விரும்புவீராயின் இறைவனை இடைவிடாது நினைந்து போற்றுமின்கள். ஈசனோடு பிரிப்பின்றியொன்றி இன்புறக் கருதுவீராயின் நறுமலர்களால் அப்பெருமானை நாடோறும் அருச்சித்து வழிபாடு செய்வீராக. நாளும் மீளா நரகினையடைந்து இடர்ப்பட விரும்புவீராயின் இறை வனடியார்களை நாளுந் துன்புறுத்துவீராக என்பது இதன் பொருள். சிவனடித் தொண்டினாற் பெருஞ்சிறப்பெய்திய சேரமான் பெருமாள் நாயனார். 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற அருளுைக்கத்துடன் உலக மக்களை நோக்கிக் கூறிய அறிவுரையாக அமைந்தது,

கூறுமின் ஈசனைச் செய்யின் குற்றேவல் குளிர்மின் கண்கள்
தேறுமின் சித்தம் தெளிமின் சிவனைச் செறுமின் செற்றம்
ஆறுமின் வேட்கை அறுமின் அவலம் இவைநெறியா
ஏறுமின் வானத் திருமின் விருந்தா விமையவர்க்கே. (70)

என்ற திருப்பாட்டாகும். ஈசனது பொருள்சேர் புகழை நாவாரக் கூறுமின். அவனுக்கே அடித்தொண்டு செய்யின். அவனது திருமேனியைக் கண்டு கண்குளிரப் பெறுமின். சிந்தையை ஒரு நெறியில் வைத்துத் தெளிவுபெறுமின். சிவனே முழுமுதற் கடவுளென்று தெளியுங்கள். சினத்தைத் தணிமின். உலகியற் பொருளிற் செல்லும் அவாவை அகற்றுமின். துக்கத்தை நீக்குமின். இங்குக் கூறிய இந்நியமங்களை யே வழியாகக் கொண்டு துறக்கஞ் சென்று இன்பமே நுகருந்தேவர்க்கு விருந்தினராகத் தங்கி அவர்களால் உபசரிக்கப் பெறுவீராக என்பது இதன் பொருளாகும். இங்ஙனமே இப்பொன்வண்ண தந்தாத்தியின் பொருள் நலங் காணப் புகின் மிகவிரியுமாதலின் இவ்வளவில் அமைகின்றோம்.

தீவினையின் பயனாகத் தப்பி உய்தற்கியலாத கொடிய நரகத்தையடைந்து துன்புற்றாலும், அன்றி நல்வினை காரணமாக அத்துன்பத் தொடர்பினின்று நீங்கினாலும், மீளவும் இவ்வுலகிற் போந்து ஊர்வன நடப்பன பிறப்பன பறப்பனவாகிய ஆற்றலற்ற தாழ்ந்த பிறவிகளிற் பிறந்திற்று வருந்தினாலும், இவ்வரச வாழ்வில் நெடுங்காலம் நிலை பெற்றிருந்தாலும், உயிர்களுக்கு நல்லறிவு வளர நான் மறைகளை அருளிச் செய்தவனும் சாதல் நீங்க நஞ்சினை யுண்டாக்கிய கரிய திருமிடற்றையுடையவனுமாகிய இறைவனுடைய திருவடிகளை மறவாது நினைந்து போற்றுவத லொன்றே இறைவன்பால் வேண்டத்தகும் முடிவான வரமாகுமென்று எண்ணியொழுகியவர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். இச்செய்தி,

பொய்யா நரகம் புகினுந் துறக்கினும் போந்து புக்கிங்
குய்யா வுடம்பினொ ரீர்வ நடப்ப பறப்ப வென்று
தையா விளியினும் நாளில மாளினும் நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்று னடிமறவா வரம் வேண்டுவனே. (98)

எனவரும் அவரது வேண்டுகோளால் இனிது புலனாதல் காணலாம். எந்நிலையிலிருந்தாலும் இறைவன் திருவடியை

மறவாதிருத்தலே உயிர்களுக்குரிய உறுதிப் பொருளாகும் என்ற மெய்ம்மையினையறிவுறுத்தும் இத்திருப்பாடல்,

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி யென்மனத்தே
வழுவாதிருக்க வரந்தர வேண்டுமில் வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி யிருந்தருள் செய்பாதிரிப் புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற் கங்கை செஞ்சடைமேல் வைத்த
தீவண்ணனே.

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழியை அடியொற்றி அமைந்தமை உணர்ந்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

மும்மணிக்கோவையென்பது, வேறுவேறு நிறமுடைய மூவகை மணிகளாற் கோக்கப் பெற்ற மாலைபோன்று ஆசிரியம் வெண்பா கட்டளைக் கலித்துறை என்ற மூவகைச் செய்யுட்களால் அந்தாதித் தொடையமைய இயற்றப்பெறும் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தமாகும். இப்பிரபந்தம் முப்பது பாடல்களால் நிறைவுபெறுதல் வேண்டுமென்பது விதி. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள தமிழ் நூல்களுள் மும்மணிக்கோவையென்னும் இப்பிரபந்தத்திற்குரிய மூல இலக்கியமாக விளங்குவது சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையென்றேயாம். திருவாரூர் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய சிவபெருமானைப் போற்றுவதாதலின் இது திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தில்லைச் சிற்றம்பலத்தையடைந்து பொன் வண்ணத் திருவந்தாதி பாடிப் போற்றிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருவாரூரையடைந்து நம்பியாரூரைத் தோழராகப் பெற்று அவருடன் பூங்கோயிலமர்ந்த பெருமானைப் போற்றிப் பரவும் நிலையில் இத்திருமும்மணிக்கோவையைப் பாடியருளினாரென்பதும், தம் தோழராகிய நம்பியாரூரர் கேட்டு மகிழ இதனை இறைவர் திருமுன்பு அரங்கேற்றினாரென்பதும் வரலாறு. கட்டளைக் கலித்துறையும் வெண்பாவுமாகிய இருவகைப் பாக்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அந்தாதித் தொடையால் தொடுத்துவர இருபது செய்யுட்களால் இயன்றது இரட்டைமணிமாலையென்பதும், அதனை முதன் முதல் அருளிச் செய்தவர் காரைக்காலம்மையார் என்பதும் முன்னர்க்கூறப்பட்டன. அவ்விருவகைப் பாக்களுடன் ஆசிரியப் பாவையும் ஒரு மணியாகக் கொண்டு மும்மணிக் கோவையென்ற செந்தமிழ்ப் பனுவலை முதன்

முதல் இயற்றியவர் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரேயாவர். நக்கீர தேவ நாயனார் பாடிய திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை, இளம்பெருமானடிகள் பாடிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, அதிராவடிகள் பாடிய மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை பட்டினத்தடிகள் பாடிய திருக்கழுமல மும்மணிகோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை ஆகிய இவை யாவும் சேரமான் பெருமாள் பாடிய இத் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையின் அமைப்பை அடியொற்றியெழுந்த செந்தமிழ்ப்பனுவல்களேயாம்.

திருவாரூர் மும்மணிக்கோவையிலுள்ள செய்யுட்கள் முப்பதும் அன்பினை நினைவாகிய அகத்திணையைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றனவாகும். திருவாரூரில் திருக்கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கொண்டு உலக நூற்பொருளாகிய அகத்திணையொழுகலாற்றைப் புலப்படுத்துவது இம் மும்மணிக்கோவையாதலின், அறிவனூற்பொருளும் உலகநூல் வழக்கும் என இருபொருளும் நுதலி இயற்றப்பெற்றது இதுவெனல் பொருந்தும். உமையாருபாகத்திறைவனாகிய சிவபெருமான் வானின் நிழிந்த கங்கைப் பெருவெள்ளத்தின் வேகத்தைக் கெடுத்து அதனைத் தன் செஞ்சடைக்கண் அடக்கியருளியதும், தேயுந்திங்களை யணிந்து உய்வித்ததும், ஒருவரும் உண்ணாத நஞ்சினையுண்டு மிடற்றிலடக்கி விண்ணோரை வாழ்வித்ததும், மேருமலையை வில்லாக வளைத்ததும், திரிபுரத்தை யெரித்ததும், தக்கனது வேள்வியைச் சிதைத்ததும், கூற்றெனப் பெரிய கொடுத்திறலாளனது ஆற்றலையழித்ததும், மன்மதனை எரித்ததும், யானையையுரித்துப் போர்த்ததும் அருச்சுனற்கு அருள் செய்ததும் ஆகிய செய்திகளும், அண்டத்துக்கு அப்பாலானாகிய அவ்விறைவன் அடியார்களது பிறவிநோய் நீங்க அருள்புரிதற் பொருட்டு அரிவை பாகத்து அண்ணலாய்த் திருவுருக்கொண்டு திருவாரூரிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய எளிமைத்திறமும், உலக மக்களை வஞ்சித்தலை மேற்கொண்டு பொய்யே வழிபாடு செய்தொழுகும் வஞ்சகரையும் மெய்யடியாராகத் திருத்தி ஆட்கொள்ளும் பேரருளாளனாக விளங்கும் அவனது அருளின் நீர்மையும், திருக்கடலூர், சிராமலை,

திருமறைக்காடு, திருமாந்துறை என்ற திருத்தலங்களில் அப்பெருமான் வீற்றிருந்து அருள் புரிதலும் ஆகிய செய்திகள் இப்பிரபந்தத்துள் ஆங்காங்கே குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருவாரூரெல்லையில் தெய்வங்களுக்கு உணவு படைத்தற்குரிய பலிபீடக்கல் அமைந்தமையும் (1) தேவர்கள் சிவபெருமானை வழிபடுதற்பொருட்டு நள்ளிரவில் இவ்வுலகத்திற்கு வருதலும் (9) பகைவரொடுபொருது இறந்து பட்ட வீரருடைய பெயரும் அவர்கள் போர்க்களத்திற்காட்டிய பேராற்றலுமாகியவற்றைக் கல்லிற் பொறித்து அக்கல்லைத் தெய்வமாக நட்டு வழிபடும் வழக்கமுண்மையும் (16) திருவாரூர்க் கடைவீதியிற் கண்ணாடியிற் பதுமையின் நிழல் படியப் பாவைக்கூத்து நிழும் செய்தியும் (49) திருவாரூரில் திண்ணிதின் அமைந்த கரைகளையுடைய பெருங்குளம் இருந்தமையும் (22) அவ்வூரில் பெருவிழாவின் ஆரவாரமும் (25) இம் மும்மணிக்கோவையிற் குறிக்கப் பட்டன.

கார்ப்பருவங் கண்டிரங்கிய தலைமகளது பிரிவாற்றுமை கண்டு தோழி கவல்வதாக அமைந்தது, இம் மும்மணிக் கோவையின் முதற்பாடல். “விரிந்து பரந்த பெருங்கடலை முகந்து சேறுபட்டாற்போன்று ள்ளங்குங் கருநிற மேகமானது மலைமுகட்டிலேறி நுண்ணிய மழைத்துளிகளைப் பொழிந்தது. அது கண்ட தலைமகள் காதிலணிந்த குழைகள் மின்னலையொத்து விளங்கவும் புருவம் வானவில்லை ஒத்துத் தோன்றவும் சிவந்தவாய் இந்திரகோபப் பூச்சியின் நிறத்தினைப் புலப்படுத்தவும் கைகளாகிய காந்தள் மலரவும் பற்களாகிய முல்லைகள் அரும்பவும் கூந்தலும் தேமலும் கொன்றையைப் போன்று தோன்றவும் வனப்புமிக்க மேனியின் சாயல் மயிலின் தோற்றத்தினைப் புலப்படுத்திக் காட்டவும் உள்ளத்தே நிரம்பிய ஆற்றாமையால் உளதாகிய பெருமூச்சு ஊதைக்காற்றினை யொத்து மேன்மேல் எழுந்து இயங்கவும் கண்ணீராகிய பெருமழையைப் பொழிந்தமையால், அந்நீர் பெருகிக் கண்ணிற் பூசப்பெற்ற அஞ்சனச் சேற்றையலம்பி மார்பிலணியப்பெற்ற மணி பொன் வயிரம் அகில் சந்தனம் ஆகியவற்றையலைத்துக் கொங்கைகளாகிய மலைமுகட்டிடையே இழிதரக் கார்ப்பருவத்தின் தோற்றம் உடையளாயினான். அவனைப் பிரிந்துசென்ற காதலர் தாம்

குறித்த பருவத்தே வாராமையால் அவரதுமனம், பொங்கி வரும் கங்கை வெள்ளத்தின் வேகத்தைத்தணித்த நீண்ட சடையினையுடைய உமையொருபாகத்து இறைவர் கோயில் கொண்டருளிய திருவாரூரெல்லையிற் சிறுதெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலியிடுதற்பொருட்டமைந்த பலிபீடக்கல்தானே” எனத் தோழி படருமந்து வருந்துகின்றாள். கருநிறமேகம் மலைமுகடேறி நுண்துளி பொழிதலாகிய முதல்மழையைக் கண்ட அளவே தலைமகள் கார்ப்பருவத்தின் முதிர்ந்த நிலையினையொத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து வருந்துகின்றாள்; இப்பருவம் முதிர்ந்தால் இவள்நிலை யாதாகுமோ எனவும், இறைவன் கங்கைப்பெருவெள்ளத்தின் வேகத்தையடக்கி உமாதேவியாரை ஒருபாகத்திற்கொண்டு பிரியாது விளங்குதல் போல இவளது கண்ணீர்ப் பெருவெள்ளத்தைத் தவிர்த்து இவளைப்பிரியாது உடனுறைந்து தலையளிசெய்தற் குரிய காதலர் தமது கடமையை மறந்து உரிய காலத்தில் வாராது தாழ்த்தமையால் அவரதுமனம் அன்புடையாரது துயர்கண்டு நெகிழும் மென்மையுடையதன் றெனவும், சிற்றுயிர்களைப் பலியிடுதற்கிடனாகத் திருவாரூரெல்லையில் அமைந்த பலிபீடக்கல்லோ இதவென ஐயுறுதற்குரிய கொடுமையுடையதாயிற்றெனவும் தோழி நினைத்திரங்குங் குறிப்பு இப்பாடலில் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

தெய்வத்தின் திருவருளால் ஒருபொழிலிடை உருவும் திருவுமிக்க தலைமகளொருத்தியைக் கண்ணுற்றுக் கூடிப் பிரிந்ததலைமகள், தன்னுயிரினுஞ்சிறந்த அவளை மீண்டும் அடைதற்கியலாத அருமைநிலையை எண்ணி வாட்டமுற, அதுகண்டு அவனது உளநிலையை வினவியறிந்த பாங்கன், ‘இத்துயர்நிலை நினது தலைமைப்பாட்டிற்கு ஏலாது’ என அவளை இடித்துக்கூறக்கேட்ட தலைவன் எதிர்மறுத்துக் கூறுதலும், தலைமகளது உயிர்த்தோழியின் உடன்பாடு பெற்றுத் தலைவியையடையக் கருதிய தலைமகள், தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த புனத்திடைச்சென்று ‘என்னால் துரத்தப்பட்டோடிய மதயானை இங்கு வந்ததோ’ என வினவுதலும், இங்ஙனம் இரந்துபின்னின்ற தலைவனது பேரன்பினையுணர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறைநயப்பித்தலும், தன் ஆயத்திடையே விருந்தினனாகப் புக்கதலைவனால் தான் அடைந்த வேறுபாட்டினைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுதலும், நள்ளிரவில் தலைவனது தேர் வரவினைத் தோழி

தலைவிக்கு அறிவித்தலும், இரவுக்குறி வந்தொழுதுந் தலைவனேநோக்கி வழியிடையுளவாந் தீங்கு நினைந்து இரங்கும் தலைமகளது ஆற்றுமை கூறி இரவு வருதலைத் தவிர்க என விலக்குமுகத்தால் தலைவியை விரைந்து மணந்துகொள்க எனத் தோழி தலைவனை வற்புறுத்தலும் ஆகிய குறிஞ்சித்திணை பற்றிய செய்திகளும், களவொழுக்க மொழுகிய தலைமகள் தலைமகளை ஒருவருமறியாதவாறு உடனழைத்துச் சென்றவழி அஃதுணர்ந்த நற்றய் செவிலித்தாய் ஆகிய இருவரும் சுரத்து அருமையும் தலைமகளது மென்மைத் தன்மையும் நினைந்து வருந்து தலும், தலைமகளைச் தேடிச்சென்ற செவிலி சுரத்திடைக் குரவொடு புலம்புதலும் ஆகிய பாலைத்திணை பற்றிய செய்தி களும், தலைவியை மணந்து மனையறம் நிகழ்த்தும் தலைவன் பொருள் முதலியன கருதிப் பிரிந்து செல்லுங்கால் அவன் மீண்டு வருவதாகக் குறிக்கப்பட்ட கார்காலத்தின் வரவும், அப்பருவத்தே தலைவனது வருகையை எதிர்நோக்கிய தலை மகள் அவன் வாராமையெண்ணி வருந்துதலும், குறித்த வண்ணம் தலைமகளது தேர்வரக் கண்ட தலைமகள் மெலிவு அகன்று பொலிவு பெற்றமைகண்டு தோழி மகிழ்தலும் ஆகிய முல்லைத்திணைபற்றிய செய்திகளும், தலைவன் பரத் தையிற் பிரிந்தவழி வருத்தமுற்ற தலைவி அவனை இடை விடாதெண்ணிய தன்னெஞ்சொடுபுலத்தலும், அவ்வழி வாயிலாகப்புக்க பாணனை வெகுண்டுரைத்தலும், தலைவன் ஆற்றுமையே வாயிலாகத் தன்னையணைந்தவழி ஊடுதலும் ஆகிய மருதத்திணை பற்றிய செய்திகளும், தலைவனைப் பிரிந்துறைதலாற்றாத தலைமகள் கடலொடு கூறி வருந்துத லாகிய நெய்தற்றிணை பற்றிய செய்தியும் என அன்பினைந் திணைபற்றிய ஒழுகலாறுகளை இத் திருவாரூர் முய்யமணிக் கோவையில் விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமாகிய சங்க இலக்கியங் களிற் சேரமான் பெருமாள் நாயனார்க்கு உள்ள நிரம்பிய பயிற்சியையும் மக்களைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடுதற்கு உரிய அகனைந்திணைப் பாடல்களில் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்துப் போற்று முகத்தால் உலகநூல் வழக்கும் அறிவனுற் பொருளும் ஆகிய இருதிறமும் விரவப் புலனெறிவழக்கங் கண்ட அவரது திருவருட் புலமைத் திறத்தையும் இனிது விளக்குவதாகும்.

தலைமகனது பேரன்பினைத் தலைமகளுக்கு எடுத்து உரைத்துக் குறைநயப்பிக்கக் கருதிய தோழி. இதனைத் தலைமகளுக்கு வெளிப்படச் சொல்வேனாயின் இவள் மறுக்கவும் கூடுமெனக் கருதி, “ஆநூர்ப்பெருமான்தன் அரும்பெறல் மகனாகிய முருகவேளைப் போன்று பேரழகு உடையனாய் வேலேந்திய ஒருவன் நம் புனத்தின்கண் பலகாலும் வந்தொழுகுகின்றான். பகற்பொழுது கழிந்தாலும் இப்புனங்காக்குந் தொழிலை விட்டு நீங்காதுள்ளான். அவன் திறத்து நாம் செய்யத்தக்கது யாது” எனத் தலைமகளோடு உசாவி, அவள் உள்ளக் குறிப்பினை அறிவதாக அமைந்தது,

பொழுது கழிந்தாலும் பூம்புனங்காத் தென்கி
எழுது கொடியிடையாய் ஏகான் — தொழுதமரர்
முன்னஞ்சேர் மொய்கழலான் முக்கணுன் நான்மறையான்
மன்னுஞ்சேய் போலொருவன் வந்து.

என்ற பாடலாகும்.

தாதேய் மலர்க்குஞ்சி யஞ்சிறை வண்டுதண் டேன்பருகித்
தேதே யெனுந்தில்லை யோன்சே யெனச்சின வேலொருவர்
மாதே புனத்திடை வாளா வருவர்வந் தியாதுஞ் சொல்லார்
யாதே செயத்தக் கதுமது வார்குழ லேந்திழையே.

எனவரும் திருச்சிற்றற்பலக் கோவைச் செய்யுள் குறிப்பறிதலென்னும் துறையில் மேற்காட்டிய செய்யுளின் விளக்கமாய் அமைந்திருத்தல் காணலாம்.

தலைமகள் தலைமகளை ஒருவரும் அறியாவாறு உடனழைத்துச் சென்றவழிச் சுரத்தருமை நினைந்து செவிலித்தாய் வருந்துகின்றாள். “புனத்தில் வாழும் மயில் போலுஞ் சாயலையும் மலரணிந்த கூந்தலையும் உடைய என்மகள், தன் மனைப் பெருஞ்செல்வத்தில் மகிழ்ச்சியடையாதவளாய், அயலாறொருவன் தன் காதலனாக அவன்பின்னே ஞாயிறு நடுநின்று கடுவெயிலெறிப்பச் செல்வோரது உடல் நிழல் அடியகத்தே மறையும் அனல் வீசும் பாலை நிலத்திடையே கொடுந்தொழில் புரியும் வேடுவரது துடியோசைக்கு அஞ்சி மெய்நடுங்குந் தன்மையளாகி முள்ளுடைய ஈந்தும் உலர்ந்த அடியுடைய இலவமரமும் விளா மரமும் பரவிய வெளியிடத்தே கடுங்குரலுடைய நாய்களைக் கட்டிய கயிற்றால் உராயப்பட்டுத் தேய்ந்த கம்பத்தின்மேல் மரைமான் தோலால் வேயப்

பெற்ற சிறு குடிசையிலே வாழும் நரைமுதாட்டியராகிய
மறத்தியர்க்கு விருந்தாயினன் போலும்'' எனச் செவிலி
நினைந்திரங்குவதாக அமைந்தது

புனமயிற் சாயற் பூங்குழல் மடந்தை
மனைமலி செல்வ மகிழாளாகி
ஏதில னொருவன் காதலனாக
வீடுகடர் நடுவணின் றடுதலி னிழலும்
அடியகத் தொளிக்கும் ஆரழற் கானத்து
வெவ்வினை வேடர் துடிக்குரல் வெரீஇ
மெய்விதி ரெறியுஞ் செவ்வியளாகி
முள்ளை யீந்து முளிதா ளிலவமும்
வெள்ளிலும் பரந்த வெள்ளிடை மருங்கிற்
கடுங்குரற் கதநாய் நெடுந்தொடர் பிணித்துப்
பாசந் தின்ற தேய்கா லும்பர்
மரையதன் வேய்ந்த மயிர்ப்புண் குரம்பை
விரிநரைக் கூந்தல் வெள்வாய் மறத்தியர்
விருந்தாயினன் கொல் தானே, திருந்தாக்
கூற்றெனப் பெயரிய கொடுந்தொழி லொருவன்
ஆற்றல் செற்ற அண்ண லாரூர்ச்
செய்வளர் கமலச் சீறடிக்
கொவ்வைச் செவ்வாய்க் குயின்மொழிக் கொடியே.

என்ற பாடலாகும். இஃது அகநானூற்றிற் குடவாயிற்
கீரத்தனார் பாடிய 315-ம் பாடலோடு ஒப்புநோக்கி யுணரத்
தகுவதாகும்.

“நீர்மலி வேணியனாகிய இறைவனால் தலையளிக்கப்
பெற்ற மதிபோலும் முகத்திணையுடைய என்மகள்
என்னுடன் மலரணையிலே துயிலுங்கால் அவ்வணையிற்
பிரிந்து இடப்பக்கமாக யான்மாறினும் அஞ்சுமியல் பினள்.
அத்தகையவள் இப்பொழுது நடத்தற்கரிய வெம்மை மிக்க
பெரிய சுரத்திடையே சென்றனள். என் மகளுக்கு
நேர்ந்த இத்துயரங்கள் அவளால் பொறுக்கத்தக்கன
அல்லவே” என மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் வருந்து
வதாக அமைந்தது,

தடப்பாற் புனற்சடைச் சங்கரன் தண்மதி போன்முகத்து
மடப்பான் மடந்தை மலரணைச் சேக்கையிற் பாகம்பிரீஇ
இடப்பாற் றிரியின் வெருவும் இருஞ்சுரஞ் சென்றனளால்
படப்பாலனவல்ல வாற்றமியேன்தையல் பட்டனவே.

என்ற பாடலாகும்.

தலைவனுடன் சென்ற தலைவியைத் தேடிச் சுரத்திடைச்
சென்ற செவிலி, குரவொடு வருந்திக் கூறுவதாக
அமைந்தது,

பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலு மெழுதி
நட்ட கல்லும் மூதூர் நத்தமும்
பரனமுரம் பதரு மல்லது படுமழை
வரன்முறை யறிபா வல்வெயிற் கானத்துத்
தேனிவர் கோதை செல்ல மானினம்
அஞ்சி லாதி நோக்கிற் கழிந்து
நெஞ்செரி வுடைமையின் விலக்காது விடுக
கொங்கைக் கழிந்து குன்றிடை யடைந்த
கொங்கிவர் கோங்கமுஞ் செலவுடன் படுக
மென்றோட் குடைந்து வெயினிலை நின்ற
குன்ற வேய்களுங் கூற்றடைந் தொழிக
மாயிருங் கடற்றிடை வைகலாயிரம்
பாவையை வளர்ப்போய் அண்ணணிப் பாவையை
விலக்காது பிழைத்தனைமாதோ நலத்தகு
அலைபுன லாரூர் அமர்ந்துறையமுதன்
கலையமர் கையன் கண்ணுதலெந்தை
தொங்கலஞ் சடைமுடிக் கணிந்த
கொங்கலர் கண்ணி யாயின குரவே.

எனவரும் செய்யுளாகும். 'அலைமறியும் புனல் சூழ்ந்த
திருவாரூரில் எழுந்தருளிய அமுதம் போல்வானும் கலை
மானையேந்திய கையினனும் ஆகிய கண்ணுதற்
பெருமானது சடைமுடியில் அணியத் தக்க நறுமலர்களைப்
பூக்கும் குரவே, போர்க்களத்திற் பொருதுபட்ட வீரர்களது
பெயரையும் பேராற்றலையும் பொறித்து நடப்பட்ட நடுகற்
களும் பழமையுடையதாயமைந்த ஊரிற் குடியிருப்பிடங்
களும் பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய வண்ணில வழியும் அன்றி
மழை பெய்த வளமறியாத வெயிலாற் கொதிக்கும் இவ்
வெஞ்சுரத்தே தேனிறைந்த மாலையை யணிந்த என்
மகள் செல்லக்கண்டும் அவளது கண்ணழகிற்குத் தாம்
தோற்றமை பற்றி மானினங்கள் விலக்காதுவிடுக.
கொங்கைக்குத் தோற்றமையால் குன்றிடையடைந்து
நோற்கும் கொங்கமும் அவளது போக்கிற்கு உடன்படுக.
அவளுடைய தோளிற்குத் தோற்று வெயிலிடை நோற்று
நின்ற மூங்கில்களும் வாயடைத்திருந்திடுக. பெரிய சுரத்
தினிடையே நாள்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான பாவைகளை
(பாவைபோலும் நறுமலர்க் காய்களை) ஈன்று வளர்க்கும்

இயல்புடைய தாயகிய நீ, நினக்கு மிகவும் அணியளாய் வந்த என்பாவையைத் தடுத்து நிறுத்திக் காக்கத் தவறி விட்டாய். அருளாளனாகிய சிவபெருமானது சடைமுடிக்கு அணியாகும் சிறப்புடைய நறுமலர்களைப் பூக்கும் நினக்கு இது நன்றாமோ” எனச் செவ்வி குரவை நோக்கி வருந்தியதாக அமைந்த இப்பாடல், சங்க இலக்கியத்திற் பாலைநில இயல்புரைக்கும் செய்யுட்களை அடியொற்றிய தாய்ச் சிவபெருமானது அருளின் நீர்மையையும் புலப் படுத்தி நின்றல் அறிந்து இன்புறத்தக்கதாகும்.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவன் பொருட்டு வாயிலாக வந்த பாணனொடு தோழி வெகுண்டு கூறுவதாக அமைந்தது,

மனையுறை குருவி வளைவாய்ச் சேவல்
சினமுதிர் பேடைச் செவ்வி நோக்கி
ஈனி விழைக்க வேண்டி யானு
அன்பு பொறைகூர மேன்மேல் முயங்கிக்
கண்ணுடைக் கரும்பி னுண்டோடு கவரும்
பெருவளந் தழீஇய பீடுசால் கிடக்கை
வருபுள் லாரன் பார்வையாகி
மடக்கொடி மாதர்க்கு வலையாய்த்தோன்றிப்
படிற்று வாய்மொழி பலபா ராட்டி
உள்ளத் துள்ளது தெள்ளிதிற் கரந்து
கள்ள நோக்கமொடு கைதொழு திறைஞ்சி
எம்மிலோயே பாண, அவனேல்
அமரரு மறியா ஆதிமூர்த்தி
குமரன் ருதை குளிர்சடை யிறைவன்
அறைகழ் லெந்தை யாருராவணத்
துறையிற் றூக்கும் எழில்மென் காட்சிக்
கண்ணடி யனைய நீர்மைப்
பண்ணுடைச் சொல்லியர் தம்பாலோனே.

என்பதாகும். “பாணனே, வீட்டின் இறப்பில் வாழும் வளைந்த வாயினையுடைய குருவிச் சேவலானது தன்பெடை கருமுற்றிய செவ்வி நோக்கி, அது தங்கிக் கருவுயிர்த்தற் குரிய அறையினை யமைக்கக் கருதி நீங்காத பேரன்பினால் தன்பேடையைப் பலகாலுந் தழுவி அரிதிற் பிரிந்து சென்று கருப்பினது நுண்ணிய பூந்தோடுகளைக் கவர்ந்துவரும் நீர்வளம் நிறைந்த ஊரினையுடைய தலைவனுக்கு அவன் விரும்பிய பரத்தையரைப் பிணித்தற்குரிய பார்வை விலங்காகவும் இளமை பொருந்திய பூங்கொடி போலும்

பரத்தையர்கள் தலைவனை அகப்படுத்துந் பொருட்டு விரித்த வலையாகவும் தோன்றி வஞ்சனை மொழிகள் பலவற்றை அடுத்தடுத்துரைத்து உள்ளக் கருத்தினை யுணராதபடி மறைத்துக்கொண்டு கள்வனைப் போல விழித்துக் கைகளால் தொழுது வணங்கி நீ எமது மனை வாயிலில் நிற்கின்றாய். நினை இங்குத் தூதாக அனுப்பிய தலைவனோவெனில் தேவர்களால் அறியப்படாத முழுமுதற் கடவுளும் முருகனுக்குத் தந்தையும் ஆகிய இறைவன் வீற்றிருந்தனந் திருவாரூர்க் கடைவீதியில் அமைக்கப் பட்டுள்ள வனப்புமிக்க கண்ணாடி தனக்குரிய தன்மையென்பதொன்று மின்றித் தன்னெதிர்ப்பட்ட பொருளின் தன்மையுடையதாய் விளங்குதல் போலத் தனக்குரிய இயல்பு ஒரு சிறிதுமின்றிப் பண்ணுடைச் சொல்லியராகிய பரத்தையர் தன்மையனாய் அவர் கருத்தின்வழி யடங்கி ஒழுக்குகின்றான். இந்நிலையில் நின்னுடைய வாய்மை போலும் பொய்மொழிகளை யாம் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம்' எனத் தோழி பாணனைச் சினந்து கூறு கின்றாள். இதன்கண் சேவற் குருவி கருமுற்றிய தனது பேடைக்கு ஈனில் (கருவுயிர்க்கும் அறை) அமைத்துப் பாதுகாத்தலைப் போன்று தன் காதலி கருவுயிர்த்தற்கு முன்னரே வேண்டுவன செய்து மனைவயிற்றங்கிப் பாது காத்தற்குரிய தலைவன், உரிய காலத்தில் தான் செய்ய வேண்டிய கடமையை மறந்தது மன்றிப் புறத்தொழுக்கிற் சென்று தன் காதலிக்கு மேலுந் துன்பம் விளைக்கின்றான் இது நன்றாமோ? எனத் தோழி தலைவனது புறத்தொழுக் கினைக் குறிப்பால் இகழ்ந்துரைத்தல் காணலாம். வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணற்குத் தோழி சொல்லி வாயில் மறுத்ததாகக் குறுந்தொகையிலமைந்த

யாரினு மினியன் பேரன் பினனே
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
குன்முதிர் பேடைக் கீனி விழைஇயர்
தேம்பொதிக்கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாரு வெண்பூக் கொழுதும்
யாணரூன் பாணன் வாயே.

என்ற பாடற் பொருளை இச்செய்யுள் அடியொற்றி அமைந்துள்ளது. இவ்வாறே இத் திரு மும்மணிக்கோவையில் வரும் திருப்பாட்டுக்கள் பலவும் சங்கத் தொகை

நூற் கருத்துக்களை உட்கொண்டனவாதல் அறிந்து மகிழத் தக்கதாகும்.

கரிய மேகத்திடையே தோன்றிய மின்னலுக்கு உறையினின்றும் உருவிய வானினையும், தலைவனுந் தலைவியும் உடன் போகிய வெஞ்சுரத்திற்கு மன்மதன் வெந்து நீருக இறைவன் கடைக்கண்ணிற் றோன்றிய தீயினையும், தலைவியின் நிறை நீங்கா நெஞ்சத்திற்குத் திருவாரூரிற் சிறை நீங்காச் செம்புனலையும், இறைவனது திருநீல கண்டத்திற்குக் கரும்பாம்பு பிறையைக் கவ்விய காட்சியினையும், பரதவர்கள் கடலில் வீசிய வலையை யிழுத்தற்குக் குடரை யிழுக்குந் தோற்றத்தினையும், ஆயத்திடையே விருந்தினனாகப் புக்க தலைவனது நோக்கினால் தலைவியடைந்த மெய் வேறு பாட்டிற்கு நீரிற்பட்ட எண்ணெய்த்துளி அந்நீர் முழுதும் பரவி யொன்றாகிய காட்சியினையும் உவமைகளாக எடுத்தாண்ட இம் மும்மணிக்கோவைப் பகுதிகள் படித்து இன்புறத் தக்கனவாம்.

உலா என்பது, தமிழிலுள்ள தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. பேதை முதல் பேரிளம்பெண் ஈருகவுள்ள ஏழு பருவத்து மகளிரும் கண்டு காதல்கூரும் நிலையில் தன்னிகரற்ற தலைவனொருவன் நகரில் உலாப்போந்த அழகிய தோற்றத்தைக் கலிவெண்பாவில் அமைத்துப் பாடப் பெறுவதே உலாவென்னும் பிரபந்தமாம்.

‘திறந்தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செய்கை
மறந்தயர வந்தான் மறுகென்—றறைந்தகவி
வென்பா உலாவாம்’

என இதற்கு இலக்கணங் கூறுவர் வச்சணந்தி மாலை ஆசிரியர். இப்பிரபந்தம் உலாச்செய்யுளெனவும் உலாப்புறமெனவும் வழங்கப்படும். ஏழு பருவத்து மகளிரும் தன்னைக் கண்டு காழற்று மயங்கும் நிலையில் தலைவனொருவன் உலாப்போந்தான் என்ற செய்தியைத் தெரிவிப்பது உலாவென்னும் பிரபந்தமாதலின், இஃது ஒரு தலைக் காமமாகிய கைக்கிளைத் திணையைச் சார்ந்ததாகும்.

‘ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப்’

எனவரும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையிற் சூத்திரத்திற்கு ‘ஊரிற் பொதுமகளிரொடு கூடி வந்த விளக்கமும் பாடாண்டிணைக்கு உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர்’ எனப்

பொருள் கூறிய நச்சினர்க்கினியர், தோற்றமுமென்றது, அக்காமம் தேவரிடத்தும் மக்களிடத்தும் விளங்கும் விளக்கத்தை; அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பதத்துக்கவிவெண்பாட்டாசச் செய்கின்ற உலாச் செய்யுளாம்' என்றும்,

‘ வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான் ’

எனவரும் அடுத்த சூத்திரத்திற்கு, ‘கடவுள் வாழ்த்தும் அறுமுறை வாழ்த்தும் முதலாக ஊரொடு தோற்ற மீருக்கிடந்தனவெல்லாம் சான்றோர் செய்த புலனெறி வழக்கோடே பொருந்தி வந்த பகுதிக் கண்ணையான பொருள்களாம்’ என்றும், ‘இனி ஊரொடு தோற்றமும் பரத்தையர்க்கு அன்றிக் குலமகளிர்க்குக் கூறப்படாது’ என்றும் பொருளும் விளக்கமுங் கூறியுள்ளார். எனவே உலாவாகிய இப் பிரபந்தம் மக்களைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெறுவதுடன் தெய்வத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெறுதலு முண்டென்பதும், இதன்கண் கூறப்படுங்கைக்கிளைச் செய்திகள் பரத்தையர்க்கு அன்றிக் குலமகளிர்க்குக் கூறப்படாவென்பதும் நச்சினர்க்கினியர் கருத்தாதல் நன்கு பெறப்படும்.

இவ்வாறு பாடப்பெற்ற உலாப் பிரபந்தங்களுள்ளே தொன்மையும் பொருட் சிறப்பும் வாய்ந்தது, சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடியருளிய திருக்கயிலாய ஞானவுலாவாகும். நம்பியாரூரர் சேரநாட்டின் தலைநகராகிய கொடுங்கோளூரிலுள்ள திருவஞ்சைக் களமென்னுந் திருக்கோயிலிலே சிவபெருமானை வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், தேவர்கள் சிவபெருமானால் அனுப்பப்பெற்ற வெள்ளையானையோடு அங்கு வந்து சுந்தரரைப் பணிந்து திருக்கயிலைக்குப் புறப்படும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். இறைவன் பணித்த வண்ணம் வெள்ளையானையின் மீதமர்ந்து கயிலைக்குப் புறப்படும் சுந்தரர், தம் தோழராகிய சேரமான் பெருமானை உள்ளத்தால் நினைக்க, திருமஞ்சன சாலையில் நீராடிக் கொண்டு இருந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார், அந்நினைவினையோகக் காட்சியால் விரைந்துணர்ந்து தமது குதிரைக்குத் திருவைந்தெழுத்தினை யுபதேசித்து அதனை விரைந்து செலுத்தினார். வான்வழியே செல்லும் அக் குதிரை, சுந்தரரைக்கொண்டு செல்லும் வெள்ளையானையை வலம்

வந்து அதன் முன்னர்ச் சென்றது. இருவரும் கயிலை மலையை யடைந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து போற்றினர். சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இறைவனது திருவுலாக். காட்சியைப் பொருளாகக் கொண்டு தாம் வழியிடையே பாடிவந்த திருவுலாப் புறமாகிய செந்தமிழ்ப் பணுவலைக் கயிலாயத்தில் இறைவன் திருமுன்னர் அரங்கேற்றினர் அங்கு உடனிருந்து கேட்டு மகிழ்ந்த மாசாத்தனார் அப் பிரபந்தத்தை மனத்திற் கொண்டு சோழ நாட்டில் திருப் பிடலூரில் உலக மக்களாகிய வெளிப்படுத்தி யுதவினர் என்பது வரலாறு. திருக்கயிலாய ஞான உலாவாகிய இப்பிரபந்தத்தின் தோற்றத்தைக் குறித்து வழங்கும் இவ்வரலாற்றினைச் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

சேரமான் பெருமாள் பாடியருளிய இவ்வுலா, தமிழிலுள்ள உலாப் பிரபந்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் காலத்தால் முற்பட்டுத் தோன்றிய மூல இலக்கியமாதலின், ஆதியுலாவென வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. இரட்டைப் புலவர்கள் பாடிய ஏகாம்பர நாதருலாவில் “பொன்வண்ணத் தந்தாதி ஆதியுலாவோ டமைத்தானும்” என இந்நூலாசிரியராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் போற்றப் பெற்றுள்ளார். இத்தொடரில் இவ்வுலா ‘ஆதியுலா’ என்ற பெயரால் குறிப்பிடப் பெற்றமை காணலாம். காலத்தால் முற்பட்டுத் தோன்றிய இவ்வுலாவினை யொத்த சுவை நயமுடைய மற்றேருலா இதுகாறும் தோன்றவில்லையாதலின் இப்பிரபந்த வளர்ச்சியில் இவ்வுலாவே முடிந்த நிலையில் விளங்குவதென்பதும், இப்பணுவலை வழி நடையில் விரைந்து பாடியருளிய சேரமான் பெருமாள் ஆசுகவிப் புலவராவரென்பதும் ஆகிய உண்மையினை ‘ஆதியந்தவுலா ஆசு பாடிய சேரர்’ எனவருந் தொடரால் அருணகிரி நாதர் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதனைத் திருவுலாப்புறம் எனக் குறிப்பிடுவர் சேக்கிழாரடிகள். இனி ஆதியுலா என்பதற்கு ஆதி பகவனாகிய இறைவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு பாடப்பெற்ற உலா எனப் பொருள் கூறுதலும் உண்டு.

கைக்கிளைப் பொருள்பற்றிக் கலிவெண்பாவில் அமைதற்குரிய இவ்வுலாச் செய்யுள் அடிவரையறை யின்றி இரண்டுறுப்பாயும் ஒருறுப்பாயும் படிவும் பொருளும் வேறு

பட்டு வெள்ளடியின் இகந்துவரும். “இரண்டுறுப்பாயும் ஒருறுப்பாயும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியின் இகந்துருங் கலிவெண்பாவாகிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையன்றி வருமாறும் பெருந்திணைப் பொருள் மேல் வரும் மடற் செய்யுளும் ஒருறுப்பாய் அடியிகந்து வருமாறும் இக்காலத்தார் கூறுகின்றவற்றுட் காண்க. அது திருவுலாப்புறத்துள்ளும் ‘வாமான வீசன் வரும்’ என முடிந்து மேல் வேறேறுறுப்பாயவாறும், ஒழிந்த வுலாக்களுள் வஞ்சியுரிச்சீர் புகுத்தவாறும் அடிவரையறை யின்மையுமாம்” என்பர் நச்சினர்க்கினியர். எனவே அவர் காலத்தில் இவ் இவ்வுலா ‘வாமான வீசன் வரும்’ என 58-ஆம் கண்ணி வரை ஒருறுப்பாக முடிந்து, ‘வாமான வீசன் மறுவில்சீர் வானவர்தங். கோமான் படை முழக்கங் கேட்டலுமே’ என வரும் 59-ஆம் கண்ணி முதலாக வேறேறுறுப்பாகியும் வழங்கியதெனவும், 58,59-ஆம் கண்ணிகளுக்கு நடுவே ‘போழ்திற் - சேமேலே’ என்ற தொடர் இவ்விண்ணொறுப்புக்களையும் இணைத்தற் பொருட்டுப் பிறறை நாளில் இயைத்துரைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமெனவும் கருதுதல் பொருந்தும்.

திருமாலும் நான்முகனுந் தேடிக்காண வொண்ணாத பெருமானாகிய இறைவன், சீரார் சிவலோகத்துள் சிவபுரமென்னுந் தலைமைப் பதியிலே அழகிய திருக்கோயிலி னுள்ளே அம்மையப்பனாக வீற்றிருக்கின்றான். இறைவனைக் காண வேண்டுமென்னும் பேரார்வமுடைய தேவர்கள் திருக்கோயிற்புற முன்றிலிலே நின்று ‘எங்க ளுக்குக் காட்சி தந்தருள்க’ எனக் குறையிரந்து வேண்டுகின்றனர். தேவர்களது வேண்டுகோளுக்குத் திருவுள மிரங்கிய சிவபெருமான், ஒரு நாள் பட்டுடுத்துப் பொன்னும் மணியுமாகிய அணிகலன்களைப் பூண்டு மலர்மாலை யணிந்து வடிவுடைய கோலம் புனைந்து நந்திமா காளராய சிவகணத் தலைவர் கொணர்ந்த அடிநிலை மேல் திருவடி வைத்துத் திருக்கோயிலின் வாயிலை யடைந் தருளி, வசக்கள் தோத்திரஞ் சொல்லவும் முனிவர் எழுவர் வாழ்த்துரைக்கவும், ஆதித்தர் பன்னிருவர் பல்லாண்டு பாடவும், அகத்தியர் யாழ் வாசிக்கவும், தீக் கடவுள், நறும்புகையேந்தவும், இயமன் மங்கல வாழ்த்துப் பாடவும் நிருதி முதலியோர் அணிகலன்களைத் தாங்கி

வரவும், வருணன் நிறைகுடநீர் தாங்கவும், காற்றுத் தெரு வினைக் கூட்டித் தூய்மை செய்யவும், மேகம் மழைநீர் தெளித்துப் புழுதியினை யடக்கவும், சந்திரன் குடைபிடிக்கவும், ஈசானன் அடைப்பை யேந்தவும், அசுவினி தேவர்கள் மந்திரத்தால் வாழ்த்துரைக்கவும், உருத்திரர்கள் தோத்திரம் சொல்லவும், குபேரன் வேண்டும் பொருள்களை வழங்கி வரவும், கங்கை யமுனை முதலிய தீர்த்தங்களாகிய மங்கையர்கள் வெண்சாமரை வீசவும், திசையானைகள் தொழுதிறைஞ்சவும், மேகமே நீல விதானமாகவும், மின்னல் கொடிகளாகவும் இடி முரசமாகவும் அமையத் தும்புருநாரதர் இசைபாட வானர மகளிர் நடமாடவும், ஞானமே யுருவாகிய இடபத்தின் மேலமர்ந்து ஏழுவாயில் களையுங்கடந்து திருவுலாப் புறப்பட்டருளிணன், தேவ சேனாபதியாகிய முருகன் மயில்மீதமர்ந்து முன் செல்லத் தேவர் தலைவனாகிய இந்திரன் வெள்ளையானைமீது பின்னே வர நான்முகன் அன்னப்பறவைமீதமர்ந்து வலப்பக்கத்தே வர, திருமால் கருடன்மீதமர்ந்து இடப்பக்கத்தே வர, மதன் கரும்பு வில்லும் மலரம்புந்தாங்கி முன்னே செல்ல, மாசாத்தன் குதிரையூர்ந்து செல்ல இறைவனது திருவுலாப் புறப்பாடாயிற்று.

யானைமுகக் கடவுளாகிய வீநாயகனோடு சத்தமாதர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர நீலமேனியுடைய கொற்றவை சிங்கத்தின்மீதமர்ந்து உடன் வருகின்றனர். வீச்சாதரர் இயக்கர் கின்னர் கிம்புருடர் சாரணர் அரக்கர் அசுரர் முதலிய பதினெண் கணத்தவர்களும் சல்லரி தாளம் தகுணிதம் தத்தளகம் கல்லலகு கல்லவடம் மொந்தை தட்டழி சங்கம் சலஞ்சலம் தண்ணுமை பேரி குடமுழவம் கொக்கரை வீனை சூழல் யாழ் தடாரி படகம் மத்தளம் துந்துபி முருடு ஆகிய இவ்வாத்திய வகைகளால் திசை தோறும் இசை முழக்கஞ் செய்கின்றனர். மங்கலம் பாடுவார் ஐறைவனை யடைந்து வணங்குகின்றனர். மற்போரும் விற்போரும் செய்யவல்ல வீரர்கள் தத்தம் தொழிற்றிறமையைக்காட்டி ஆரிவாரித்து வருகின்றனர். அறுவகைப் பெரும் பொழுதுகளும் யோகமும் தவமும் ஞானமும் மந்திரமும் மூன்று காலமும் குணங்களும் வாலகிலியராகிய முனிவர்களும் முன்வந்து குழுமி நின்று 'இமையோர் பெருமானே போற்றி, உமையாள் மணவாளா போற்றி' என

இவ்வாறு இறைவனது பொருள்சேர் புகழை யெடுத்துரைத்துப் போற்றி மலர்தூவி வழிபடுகின்றனர். இடபக் கொடியும் பிறகொடிகளும் குடையும் தொங்கலும் சூழ்ந்து தோன்றுகின்றன. பூவணிந்த கரிய கூந்தலையுடைய மகளிரது உள்ளத்தே மேன்மேலும் முதிர்ந்து தோன்றும் பேரன்பினைப் புதிதுண்ண வேண்டித் தாவும் மானைத் தாங்கிய சிவபெருமான் இங்ஙனம் உலாவருகின்றான்.

இத்திருவுலா ஆரவாரத்தைக்கேட்ட அளவில் மாட நடுவில் வாழ்பவராகிய பேதைமுதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈருகவுள்ள ஏழுபருவத்து மகளிரும் தம்மைப் பல்வகையணிகளாற் கோலஞ்செய்துகொண்டு மாளிகையின் மேலும் தெருவிலும் எம்மருங்கும் கூட்டமாகக் குழுமி நின்று இறைவனது பேரழகில் ஈடுபட்டு மயங்கி அப்பெருமான் பால் கண்ணென்னும் பெருவலையை வீசித் தம் உள்ளத்து நிறையென்னும் கதவின்தானைத் திறந்திட்டார்கள்.

அவருள், வெண்மணலாற் சிறு சோறமைத்து வினை யாடுமியல்புடைய பேதைப் பருவத்தினளாகிய பெண் ஒருத்தி¹ தன் உடல் வளர்ச்சியாலும் நடை யுடை சொல் கோலம் முதலியவற்றாலும் மைந்தரது மனங்கவரும் பக்குவமில்லாதவள். வாயொன்று சொல்லக் கையொன்று செய்ய மனமொன்று நினைக்க நிகழும் வினையாட்டுப் பருவத்தினள். அவள் தாலியைக் கழுத்திலணிந்து சந்தனத்தை உடம்பிற்றூசி நீலச்சிற்றுடையை விரித்துடுத்துக்கொண்டு பாவையொன்றை வைத்து வினையாடுகின்றாள். அவளை நோக்கி இப்பாவைக்குத் தந்தையாவார் யாவர்? என ஒருத்தி வினவினாள். 'இப்பாவைக்குத் தந்தையாவான் சிவபெருமானே' என்றாள் தாய். அம்மொழியைக் கேட்ட இவள், இறைவன் இடபத்தின் மேலெழுந்தருளி வருதலைக் கண்டு காமநூலாகிய கலையினை இதற்குமுன் உணரப் பெருதவள் இப்பொழுது சிறிது உணரத் தொடங்கினாள்.

பேரொளிசேர்காட்சிப் பெதும்பைப் பருவத்தினளாகிய பெண்ணொருத்தி,² தோழியரும் தானுமாய்த் தூய வெண்

1. பேதை - ஐந்துமுதல் ஏழாண்டு வரையுள்ள பருவமுடைய பெண்.

2. பெதும்பை - எட்டாண்டு முதல் பதினோராண்டு வரையுள்ள பருவத்தினளாகிய பெண்.

மணலால் காமனது உருவத்தை யெழுதி அவன் கையில் தாங்கிய கரும்பு வில்லையும் மலர்க்கணைகளையும் எழுதத் தொடங்குமளவில் சிவபெருமான் எருதேறி உலாவருதலைக் கண்டு நன்றறிவார் சொன்ன நலத்தீனையிழந்து நாணி முந்து அறிவு நிறை ஒர்ப்பு கடைப்பிடி முதலியன நீங்கக் கைவளை கழல் மயக்கமுற்று வறிதே நின் ஞாழிந்தான்.

மங்கைப் பருவத்தினளாகிய பெண்ணொருத்தி,¹ தான் வளர்த்த நாகணவாய்ப் பறவையோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது செம்மேனியம்மானாகிய இறைவன் வெள்விடைமேல் உலாவருகின்றான். வெள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் ஞாயிற்றைப்போன்ற அப்பெருமானது சடை முடியைக்கண்ட அம்மங்கை, மனநெகிழ்ந்து இறைவன் அணிந்த கொன்றை மாலையையும் தானணிந்த மாலையையும் அவனது மேனியழகையும் தனது மேனி வனப்பிளையும் ஒப்புநோக்கித் தன் நாணழிதலை நோக்காது உள்ளம் உரு ஒழியாத வேட்கையாகிய பெருவெள்ளத்திடையே வீழ்ந்து வெய்துயிர்த்தான்.

தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவனைப்போலும் அறிவு நலஞ் சான்ற மடந்தைப் பருவத்தான் ஒருத்தி,² தன்னை யொத்த தோழியர்கள் புடைசூழ அமர்ந்து யாழ் நரம்பினை இசைத்துச் சிவபெருமானைக் குறித்துப்பாடப்பட்ட மடல் என்னும் பிரபந்தத்தினையும் வண்ணப்பாடலையும் பாடி மகிழ்கின்றாள். அந்நிலையில் இறைவன் உலாவர அவன் ஊர்ந்தருளிய இடபத்தின் மணியொலியைக்கேட்டு விரைந்தெழுந்து அப்பெருமானைக் கண்டு காதல்கூர்ந்து தன்மேனியழகினை இறைவனது கொன்றைமலை கவர்ந்து கொள்ளத் தான் அக்கொன்றைமலரின் நிறம்போலும் பசலை நிறத்தை மேற்கொண்டு பெரிதும் வருத்தமுற்றாள்.

அரிவைப் பருவத்தினளாகிய பெண்ணொருத்தி,³ தான் பயின்ற இன்னிசை வீணையை யெடுத்து இறைவனது

1. பன்னிரண்டு வயதுமுதல் பதினாறு வயதுவரையுள்ள பெண் மங்கைப் பருவத்தினளாவாள்.

2. பதினாறு முதல் பத்தொன்பது வயது வரையுள்ள பெண் மடந்தைப் பருவத்தினளாவாள்.

3. இருபது முதல் இருபத்தைந்து வயது வரையுள்ள பெண் அரிவைப் பருவத்தினளாவாள்.

புகழ்ப்பாடலைப் பாடத்தொடங்குமளவில் பரஞ்சோதியாகிய சிவபெருமான் மால்விடைமேல் உலாவருதலைக் கண்டாள். தான் பாடத்தொடங்கிய இவிய இசையினையும் தான் பிறந்த குடிப்பிறப்பின் உயர்வினையும் இவ்விரண்டையுங் கெடாது பிபணுமியல்புடைய பெருமைவாய்ந்த தமிழ்ப் பாடலையும் இசைத்தற்றிரிய கருவியாகிய வீணையினையுங் கைநெகிழ விட்டாள். தன் தோழியரை நோக்கிப் 'பொன்னையீர், இன்றன்றே காண்பது எழில் நலம் கொள்ளேனேல் நன்றன்றே பெண்மை நமக்கு' என்று சொல்லிப் பெருவேட்கையுடையளாய்த் தன்னையறியாது நெகிழும் உடையைச் செறியவுடுக்கும் ஆற்றலற்றவளாய்க் கழலுமியல்பினவாகிய வளையல் கழலாதபடி இறைவனைத் தொழுது காப்பாற்றிக்கொண்டு தனது உடல் வனப்பினை யிழந்தாள்.

தெரிவைப் பருவத்தாளொருத்தி,¹ ஆராவமுதமே ஒருருவெடுத்து வந்தாலொத்த சுவைக்கினிய வடிவினையுடையாள். செங்கழுநீர்ப் பட்டுடுத்துக் கழுநீர்மாலையை யணிந்து தன் தோழியர்களுடன் வீளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றாள். அந்நிலையில் தோற்றம் நிலையிறுதியாகிய முத்தொழிலுக்கும் காரணமாய் நின்ற திருவடியையுடைய சிவபெருமான் உலாவருகின்றான். அவனது சடைமுடியைக் கண்ட தெரிவை அவனைக் காழுறுகின்றாள். "என் உயிரினுஞ்சிறந்த குணமாகிய நாணார் இனி என்னைவிட்டு விரைவிற செல்க. அறிவு நிறை முதலிய நலத்தார்க்கு என்பால் இடமில்லை. தன்னைத்தான் கொண்டொழுகுதலாகிய பெருமை என்னைவிட்டொழிக. எனது மேனி வனப்பும் ஒழிதற்றிரியதே. நீங்காமற் பேணத்தக்க நற்பண்புகள் அகல நீங்குக. குற்றங்களே வம்மின். நன்மைக்கு உறைவிடமாகிய தோழியர்களே என்னை மறவாது நினையுங்கள்" என்று கூறித் "தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவனாகிய சிவபெருமானே இங்கு உலாப்போந்தானாயின் அவ்விறைவனும் தானணிந்த கொன்றை மலர் மாலையை எனக்கு அருளாது போவானாயின் அவனைக் கண்டால் இன்னது செய்வதென்பதை யான் நன்கறிவேன்" எனச் சொல்லிக் கைசோர்ந்து தன் வனப்பினை யிழந்தாள்.

1. இருபத்தாறு வயதுமுதல் முப்பத்திரண்டு வயதுவரையுள்ள பெண்பாற் பருவம் தெரிவைப் பருவம் எனப்படும்.

பெண்ணரசாய்த் தோன்றிய பேரிளம் பெண் ஒருத்தி¹ 'கண்டு கேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம் புலனும், ஒண்டொடி கண்ணே யுள்' வென்று பண்டு திருவள்ளுவர் கூறிய பொருளுரைக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்பவள். அவள் பண்கவருஞ் சொல்லாராகிய தன் தோழியர்கள் போற்ற வீற்றிருந்து,

கண்ணவனை யல்லது காணு செவியவன
தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகளா—அண்ணல்
கழலடி யல்லது கைதொழா அஃதால்
அழலங்கைக் கொண்டான்மாட் டன்பு.

என்றதோர் அழகிய வெண்பாவினால் இறைவனைப் போற்றி அப்பாடலின் பொருளைத் தன் தோழியருக்கு விரித்துரைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றாள். அப்பொழுது கறைக்கண்டனாகிய சிவபெருமான் மாட மறுகில் உலா வந்தருளினன். அவனைக் கண்ட அவள் 'அண்ணலே நினது திருவுலாவிற் பல பருவத்து மகளிரும் கண்ணாற் பருகிய நின் திருடேனி யழகாகிய எச்சிலை எங்களுக்கு ஊட்டக் கருதி இங்கு வந்தாய். கைவளையலைக் கவர்ந்தாய். மயக் கத்தையும் தீராத் துயரத்தையும் தந்தாய். இது நினக்கு தகுதியாமோ' என வருந்தி முறையிட்டுச் செயலற்று உடல் வெளுத்து மயக்கமுற்றாள்.

மேகங்கள் தவழும் நீண்ட சிகரங்களை யுடைய திருக் கயிலைமலையில் வீற்றிருந்தருளும் பிறைதவழ் செஞ்சடையா னாகிய சிவபெருமான் திருவுலாப் போந்த தெரு, பண்ணின் தன்மை வாய்ந்த ஜீனிய மொழிகளைப் பேசியியல்பினராகிய மகளிரின் பேராரவாரத்தை யுடையதாயிற்று. என்பது இவ்வுலாவின் தொகைப் பொருளாகும்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தலைவனாகவும் அவனருள் வேட்ட மன்னுயிர்களை அத் தலைவன்பாற் காதல் கொண்டு மயங்கிய மகளிராகவும் வைத்துப் பாடப்பெற்றது திருக் கயிலாய ஞான வுலா வென்னும் இப்பிரபந்தமாகும். இதன்கண் எழுவகைப் பருவத்து மகளிரென்றது எழு வகைத் தோற்றத்தனவாகிய உயிர்களை யெனவும், பேதை முதல் தெரிவை யீருகச் சொல்லப்பட்ட அறுவரும் ஓரறி

2. முப்பத்து மூன்று வயது முதல் நாற்பது வயது வரையுள்ள பருவத்தினள் பேரிளம் பெண் எனப்படுவாள்.

வுயிராகிய புல் முதல் ஆற்றிவுயிராகிய மக்கள் ஈருகவுள்ள அறுவகை யுயிர்களெனவும், பேரிளம் பெண்ணென்றது தேவர் முனிவர் முதலிய சிறப்புடை யுயிர்களை யெனவும், எல்லா வுலகங்களையும் தோற்றுவித்து இயக்கியருளும் பேரருளாளனாகிய இறைவனது அருமையி லெளய அழகில் எல்லா வுயிர்களும் தீதோத்தின்புறும் மனநிலையே இவ் வுலாவிற்கு சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட பொருளெனவும் அறிவ னூற்பொருள்பற்றிய விளக்கங் கூறுவர் சான்றோர்.

தெருவில் உலாப் போந்த தலைவனொருவனைக் கண்டு காழுற்று வருந்திய எழுவகைப் பருவத்து மகளிரது மன நிலையினை விரித்துரைப்பதாகிய இவ்வுலாவில், அவ்வப் பருவத்து மகளிரது பருவ நிலைக்கேற்ற உடல் வணப்பும் உடை வகையும் அணிவகைகளும் விளையாட்டு முதலிய தொழிற்றிறமும் உள்ளவாறு விளக்கப் பெறுதலும், அம் மகளிரது உரையாடல் வாயிலாக அவர்களது மன வளர்ச்சியை உய்த்துணரச் செய்தலும், ஏழு பருவத்து மகளிருள்ளத்திலும் அத்தலைவனது பேரமரது நிலைபெற்ற தெனக் கூறு முகமாகப் பாட்டுடைத் தலைவனது தன் னிகரில்லாத் தலைமைப் பண்பினை இனிது விளக்குதலும் ஆகிய இந்நலங்கள் யாவும் அமைதல் வேண்டுமென்பது இவ்வுலாப்பிரபந்தத்தைத் தோற்றுவித்த தமிழ்ச் சான்றோ ரது புலமை நோக்கமாகும். இந் நோக்கம் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடிய ஆத்யுலாவாகிய இவ்வினக்கியத் தால் இனிது நிறைவேறியுள்ளமை காணலாம். இவ் வுலாவில்,

“திருமாலு நான்முகனுந் தேர்ந்துணரா தன்றங்
கருமா லுறவழலாய் நின்ற—பெருமான்
பிறவாதே தோன்றினான் காணாதே காண்பான்
துறவாதே யாக்கை துறந்தான்—முறைமையால்
ஆழாதே ஆழந்தான் அகலா தலையான்
ஊழா லுயராதே யோங்கினான்—குழொளிறூல்
ஓதா துணர்ந்தான் நுணுகாது நுண்ணியான்
யாது மணுகா தணுகியான்—ஆதி
அரியாகிக் காப்பான் அயனும்ப் படைப்பான்
அரனா யழிப்பவனுந் தானே—பரனா
தேவ ரறியாத தோற்றத்தான் தேவரைத்தான்
மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான்—ஓவாதே

எவ்வுருவில் யாரொருவர் உள்குவா ருள்ளத்தே
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள்கொடுப்பான்—எவ்வுருவும்
தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னிற் பிறிதுருவம்
ஏனோர்க்குங் காண்பரிய எடபெருமான் ”

என வரும் தொடராற் சிவபெருமானது முழுமுதற் றன்மை
யினைச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் விளக்கிய திறம்
உணர்ந்து இன்புறத் தக்கதாகும். ‘ பிறவாதே தோன்றிய
பெம்மான் தன்னை ’ ‘ நோக்காதே யெவ்வளவும் நோக்கி
னனை ’ ‘ துறவாதே கட்ட றுத்த சோதியானை , ‘ ஆரொருவ
ருள்குவா ருள்ளத்துள்ள அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற
அருளுந் தோன்றும் ’ என வரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்
மொழிகளை உளத்துட் கொண்டு,

பிறவாதே தோன்றினான் காணாதே காண்பான்
துறவாதே யாக்கை துறந்தான்.....
எவ்வுருவில் யாரொருவ ருள்குவா ருள்ளத்தே
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள்கொடுப்பான்

எனவும்,

‘ அரனென்கோ நான்முகன் என்கோ அரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன் ’

எனவரும் அம்மையார் வாய்மொழியை யுளத்துட்கொண்டு,

அரியாகிக் காப்பான் அயனாய்ப் படைப்பான்
அரனா யழிப்பவனுந் தானே ’

எனவும் இறைவனது இயல்பினை விரித்துக் கூறிய திறம்
ஒப்பு நோக்கி மகிழ்த்தக்கதாகும். இங்ஙனமே சேரமான்
பெருமாள் நாயனார் தமக்கு முன் வாழ்ந்த திருமுறையாசிரி
யர்கள் அருளிய பொருளுரைகளை இவ்வுலாவிற் பல
விடங்களிலும் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

மடந்தைப் பருவத்தினளாகிய பெண்ணின் வனப்பினை
விளக்கக் கருதய சேரமான் பெருமாள் நாயனார்,
‘ ஒள்ளிய தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவாள் ’ எனப்
புனைந்துரைத்தலை யுற்று நோக்குங்கால், தமிழ் ஒண்மை
யும் இனிமையுமுடைய மொழி யென்றும், தெய்வத்
தன்மை வாய்ந்த மொழியென்றும் உலக மக்களுக்கு
அறிவுறுத்துதல் அவரது நோக்கமென்பது நன்கு
விளங்கும்.

‘இல்லாரை யெல்லாரும் என்குவார் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வார் சிறப்பென்னுஞ்—சொல்லாலே
அல்குற்கு மேகலையைச் சூழ்ந்தாள் அணிமுலைமேல்
மல்கிய சாந்தொடு பூண்புனைந்து நல்கூர்
இடையிடையே யுள்ளருகக் கண்டாள்’

என அரிவையின் அணிநலங்களைப் புலப்படுத்துமிடத்தும்

கண்டு கேட்டு நுண்ணுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுளவென்று—பண்டையோர்
கட்டுரையை மேல் படுத்தாள்

எனப் பேரிளம் பெண்ணின் இயல்புரைக்குமிடத்தும் இவ்
வாசிரியர் திருக்குறளை மேற்கோளாக எடுத்தாண்
டுள்ளமை பொய்யிட புலவர் அடாளிய திருக்குறளில் இவர்
கொண்ட பேரார்வத்தை இனிது புலப்படுத்துவதாகும்.

5. நக்கீர தேவ நாயனார்

நக்கீரர் பாடியனவாகக் கயிலைபாதி காளத்தி பாதி
யந்தாதி, திருவீங்கோய்மலை யெழுபது, திருவலஞ்சுழி மும்
மணிக்கோவை, திருவெழு கூற்றிருக்கை, பெருந்தேவ
பாணி, கோபப் பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றித் திருக்கலி
வெண்பா, திருமுருகாற்றுப்படை, திருக்கண்ணப்ப தேவர்
திருமறம் எனப் பத்துப் பிரபந்தங்கள் பதினொராந் திரு
முறையிற் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. இப் பிரபந்தங்களைப்
பாடிய ஆசிரியராகிய நக்கீரரைப்பற்றியும் இப் பிரபந்
தங்கள் பாடப்பெற்ற சந்தர்ப்பங்களைக் குறித்தும் தம்முள்
முரண்பட்ட கதைகள் சில வழங்கி வருகின்றன. இக்
கதைகள் பதினொராந் திருமுறையாசிரியருள் ஒருவராகிய
நக்கீரரது மெய்மை வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளுதற்கு
எந்த அளவு பயன்படுவன என்பதை ஈண்டு ஆராய்ந்
தறிதல் இன்றியமையாததாகும்.

(1) நக்கீரரைப்பற்றிப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி கூறுவன

மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர் வேண்டுகோட்
கிரங்கிப் புலவர்களின் புலமை வரம்பினை அறுதியிட்டுக்
காட்டும் சங்கப் பலகையினைத் தந்தருளிய திருவால
வாயிறைவர், சங்கப் புலவர் பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களின்
பொருள் நலங்களை வரையறுத்து ஆராய்ந்து அமைதி
காண இயலாது மனங்கவன்ற காலத்துத் தாமும் ஒரு